

## **Ezechiel 8:1-18 – Dumnezeu îi arată lui Ezechiel idolatria din Templu**

Ducerea lui Ezechiel în vedenii dumnezeiești la Templul de la Ierusalim are loc în al 6-lea an (al robiei împăratului Ioachin), în ziua 5-a a lunii a 6-a. Chemarea lui Ezechiel în lucrare (cap.2-3) are loc în anul al 5-lea al robiei împăratului Ioachin, în a 5-a zi a lunii (probabil luna 1). Astfel între cele două momente a trecut o perioadă de un an și 5 luni, adică  $360 + 150 = 410$  zile. Dar perioada în care Ezechiel trebuia să stea întins pe coastă era de 430 de zile. Mai mult această perioadă a început după 7 zile (vezi 3:16) după vedenia din cap.1. Deci Ezechiel ar sta încă întins pe coastă în Ezechiel 8:1. Putem calcula chiar în ce zi din cele 430 de zile a primit vedenia din cap.1. Din 430 scădem cele 7 zile din 3:16 și ajungem la ziua 403. Cele 390 de zile de stat pe coasta stângă pentru Israel se finalizaseră, și acum el era în ziua a 13-a (din cele 40) de stat pe coasta dreaptă pentru nelegiuirile lui Iuda. În acest context este dus Ezechiel în vedenie în Templul de la Ierusalim. Precizarea din 8:1 are tocmai rolul să ne arate că Ezechiel încă nu finalizase cele 430 de zile de chin, și că acum purta fărădelegea lui Iuda. Pe când purta fărădelegea casei lui Iuda este dus de Duhul la Ierusalim, capitala lui Iuda, pentru a i se arăta păcatele cele mari ale casei lui Iuda. Ne putem gândi și la starea lui Ezechiel. El a fost efectiv aruncat în realitatea morții. Prin alimentația insuficientă el a intrat într-un proces de moarte lentă. Vlaga îl părăsea încetul cu încetul. Acum ajunsese la capătul puterilor. Însă mai avea doar 23 de zile. Gândul că finalul chinului e aproape poate îi dădea speranță. Oricât am încerca nu vom reuși să empatizăm cu Ezechiel după mai bine de un de stat pe coastă. Să stai imobilizat la pat este cumplit. Dar în acest context de regulă ești bine îngrijit și hrănit de alții, și într-un fel nu ai ce face. O boală, un accident te răpune la pat. Ești constrâns să accepți ceea ce ți s-a întâmplat. Dar Ezechiel putea oricând să se scoale și să spună: m-am săturat! Ezechiel putea oricând să arunce hrana făcută pe balebă și să mănânce hrană normală în cantități normale. El alege în fiecare zi, și în fiecare clipă să rămână în moarte. Și o face fără că cârtească, fără să negocieze. El urmează exemplul de ascultare deplină al heruvimilor cerești, dar o face aici, pe pământ. El, fiul lui Adam, face ce primul Adam nu a făcut: adică ascultă întru totul de porunca lui Dumnezeu. Dacă ascultarea heruvimilor cerești este în contrast cu răzvrătirea lui Lucifer, ascultarea lui Ezechiel este în contrast cu neascultarea lui Israel, și cu neascutarea primului Adam. El este chemat să fie un al doilea Adam,

sau mai degrabă să prefigureze pe al doilea Adam care a ascultat în toate lucrurile, care a fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Iată de ce, Isus vorbește despre sine folosind atât de des expresia: fiu al omului. El se identifică cu rolul de al doilea Adam jucat (parțial) de Ezechiel prin ascultarea sa deplină de poruncile divine. Și Ezechiel ascultă **până la moarte**. Și imaginea ascultării lui Ezechiel ridică întrebarea: Isus se putea da jos de pe cruce? Atunci când Isus a purtat păcatele noastre a fost închis într-o temniță a judecății pe baza disponibilității Sale anterioare, sau era într-o cameră a judecății deschisă din care putea pleca oricând? Când suferința este un dat, este mai ușor să o accepți. Când suferința ți-o asumi conștient și când ai posibilitatea să o întrerupi în orice clipă, lupta și zbiciumul sunt mult, mult mai mari. Isus trebuia să-Și dea viața de bunăvoie pentru fiecare dintre noi. El putea oricând să părăsească trupul de om și putea oricând să plece de pe cruce. Dar nu a făcut-o. El Și-a asumat conștient păcatele fiecărui om și apoi și-a asumat conștient fiecare păcat în parte. Iată de ce Pavel este copleșit de *Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și s-a dat pe Sine Însuși pentru mine*. (Gal.2:20). În lumina modelului de ascultare al lui Ezechiel care a purtat (simbolic) păcatele lui Israel, înțelegem mai bine dimensiunea jertfei lui Hristos. Înțelegem mai bine cât de mult ne-a iubit pe fiecare în parte, cât de hotărât și conștient a fost când a murit pentru noi.

Revenim la 8:1. Versetul ne spune: *pe când ședeam în casă și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea*. Dar cum de ședea Ezechiel în casă dacă nu se încheiase perioada de 430 de zile? A stat de fapt doar 390 de zile așa cum sugerează 4:9? Au fost cele 40 de zile pentru Iuda cumulate în cele 390 de zile? Sau poate că între cele două perioade ( cea de 390 și cea de 40 de zile) lui Ezechiel i s-a dat o scurtă perioadă de refacere. Într-adevăr Dumnezeu nu-i spune: *imediat după cele 390 de zile să stai și 40 de zile pentru Iuda*. Atunci ar însemna că Ezechiel s-ar afla în 8:1 în pauza dintre cele două perioade. Sau mai există varianta că Dumnezeu nu i-a cerut să stea necurmat pe coastă acel număr de zile, ci să facă acest lucru doar ziua, sau în cea mai mare perioadă a zilei. E logic să punem în calcul și această variantă. Oricum era suficient de greu ca cea mai mare parte a zile să stea afară pe coastă în ochii poporului. De ce ședeau înaintea sa bătrânii lui Iuda? Înseamnă că le-a captat atenția prin gestul său profetic. Dar stăteau ei înaintea lui Ezechiel pentru a întreba pe Domnul sau pentru a-l batjocori? Pasaje ca cele din 14:1-3, 20:1-3, ne sugerează

că bătrânii veneau la Ezechiel pentru a întreba pe Domnul. Deși nu erau sinceri în întrebările lor, putem totuși observa că Ezechiel le-a captat atenția și ei au recunoscut în el un posibil profet al Domnului. Și poate când bătrânii lui Iuda ședea înaintea lui, Ezechiel spera la o schimbare în bine a poporului, poate chiar la o crutare a Ierusalimului. În cele din urmă nu niște simplii oameni din popor veniseră la el, ci bătrânii lui Iuda care aveau o poziție de autoritate în popor și ar fi putut influența și o bună parte din comunitate. Și poate că tocmai în acest moment avea nevoie Ezechiel să vadă urâciunile din Ierusalim pentru a nu mai spera la o izbăvire a acestuia. De data aceasta Ezechiel este răpit în duhul, în vedenii dumnezeiești la Ierusalim. Cu toate acestea el simte că Cel care avea o înfățișare de om (și care nu putea fi decât Fiul lui Dumnezeu) l-a apucat de zuluful capului. Și la Ierusalim vede slava Dumnezeului lui Israel pe care o văzuse la începutul lucrării sale profetice. Ezechiel văzuse această slavă în Templul ceresc, apoi în valea de lângă râul Chebar, acum o vede la Ierusalim. Înțelegem de ce slava era în Templul ceresc: pentru că acolo șade Dumnezeu. Dar de ce era și în valea râului Chebar? Pentru că Dumnezeu coborâse la el să îi vorbească. Aceasta nu înseamnă că slava nu mai era și în Templul ceresc care se putea deschide către valea Chebar pentru a vorbi cu Ezechiel. Acum găsim slava în Templul de la Ierusalim. Iarăși nu este o surpriză, căci între Templul ceresc și cel pământesc era o comuniune permanentă: Dumnezeu din Templul ceresc coborând și în Cel pământesc. Dumnezeu era și în ceruri și pe pământ în același timp. Templul pământesc era locul în care Cerul se unea cu Pământul. Dar faptul că Ezechiel vede slava Domnului la râul Chebar în cap.3 înseamnă neapărat că ea părăsise deja Templul de la Ierusalim? Nu neapărat. Cap.1 ne-a descris tocmai capacitatea acestei slave de a se deplasa cu mare rapiditate în cele patru colțuri ale lumii. și am explorat și paradigma Templului ceresc care își putea deschide o poartă de comunicare cu pământul și lângă râul Chebar. Acum găsim slava Domnului în Templul de la Ierusalim ceea ce ne sugerează că slava nu a părăsit încă Templul. Dar ea era acolo, din pricina Templului de la Ierusalim, sau din pricina lui Ezechiel, cel căruia voia să-i vorbească? Nu ne grăbim să răspundem la aceste întrebări. Vom reveni asupra problematicei slavei Domnului care a părăsit sau nu Templul de la Ierusalim când vom studia cap.10-11. Deocamdată înclinăm să credem că slava Domnului încă nu părăsise de tot Templul de la Ierusalim. V.4 ne sugerează că slava Domnului era la poarta curții dinlăuntru. Nu era nici în Sfânta Sfintelor unde ar fi trebuit să fie,

dar nici nu plecase de tot. Slava Domnului este mai degrabă pe picior de plecare. V.6 confirmă acest lucru: ***vezi tu marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel ca să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș?*** Acest verset pare să fie cel mai important verset al cap.8. El ne arată miza bătăliei spirituale din jurul lui Israel: ca Dumnezeu să părăsească Templul. Cel rău amăgește pe Israel care umple Templul de idoli, doar doar, Dumnezeu va pleca de acolo. Dar Dumnezeu NU a plecat încă! Fantastic! În ciuda mulțimii urâciunilor din Templu, Dumnezeu este încă în Templu! La poartă sau la ușă, dar este încă în Templu! În același timp versetul ne sugerează că acest har de neînțeles nu poate totuși dura la nesfârșit. Dumnezeu este la capătul puterilor, pune în clacul părăsirea Casei. Ca să înțelegem mai bine de fapt ceea ce Dumnezeu îi arată lui Ezechiel, să ne închipuim următoarea situație: un bărbat slavează o femeie de la moarte. Apoi o ia de soție și o primește în casa lui iubind-o din toată inima și dăruindu-i mai mult decât aceasta putea visa. Dar ea ce face? Se duce la mulți ibovnici. Apoi cheamă acești ibovnici în casa soțului. Soțul este încă în casă, iar ea umple fiecare cameră a casei cu câte un ibovnic. Ea curvește cu aceștia în casa bărbatului, pe când acesta este încă în casă. Cum s-ar simți un astfel de om? Acestea sunt de fapt urâciunile cele mari din Templu pe care Dumnezeu i le arată lui Ezechiel. Întrebarea nu este: *De ce părăsește Domnul Casa?*, ci: *De ce nu a părăsit-o încă?* Primul idol pe care-l vede Ezechiel este numit idolul geloziei, căci stârnea gelozia Domnului. Ni se aduce aminte că Israel intrase într-un legământ ca de căsătorie cu Domnul și că prima poruncă din decalog este împotriva idolatriei: *să nu ai alți dumnezei decât Mine...căci Eu sunt un Dumnezeu gelos...* Pentru evrei era greu de înțeles de ce Dumnezeu era gelos și de ce le interzicea închinarea la alți idoli. De aceea Dumnezeu folosește paradigma căsătoriei pentru a-i ajuta să înțeleagă natura relației lor cu Yahwe. Yahwe era singurul Dumnezeu și era un Dumnezeu al adevărului. El nu putea accepta o relație cu un popor decât bazată pe adevăr. El este singurul lui Dumnezeu și de la El vin toate. Deci doar lui i se cuvine TOATĂ slava și închinarea. Acesta este adevărul. Orice îndepărtare față de închinarea totală față de Yahwe înseamnă MINCIUNĂ, înseamnă a-L declara pe Yahwe mincinos, înseamnă a nu-L recunoaște ca Dumnezeu, înseamnă a-L sfida și ofensa, înseamnă adulter spiritual.

Dumnezeu îi descoperă lui Ezechiel 4 episoade idolatre din Templu:

| Nr. | Episodul idolatru                                                                                                                                                                                                                                                                                                          | Observații                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                          |
|-----|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 1   | <p>La ușa porții care caută spre miazănoapte, la mizănoapte de poarta altarului, la intare:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>• Idolul geloziei (stâlpul cumpărătorului – în Septuaginta) care stârnea gelozia Domnului.</li> </ul>                                                                               | <p>Unii comentatori asociază acest idol cu unul al Astarteei, similar cu cel așezat de Manase în Templu (vezi 2 Cronici 33:7,15). Acest fapt este sugerat și de faptul că în original termenul folosit aici pentru CHIP/IDOL este unul neobișnuit care ar fi un cuvânt împrumutat din feniciană sau limba caanită.</p>                                                                                                              |
| 2   | <p>Într-o cameră anexată zidului curții:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>• 70 din bătrânii lui Israel în frunte cu Iaazania fiul lui Șafan se închinau la tot felul de chipuri de târătoare și dobitoace zugrăvite pe un perete; fiecare avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie</li> </ul> | <p>Închinarea la astfel de animale nu era un lucru foarte obișnuit în Canaan sau Mesopotamia. Ea trimite mai degrabă la cultura religioasă a Egiptului și la practicile mortuare egiptene. Egiptenii obișnuiau să se închine la astfel de chipuri în mormintele strămoșilor și tămâia era frecvent folosită în aceste ritualuri.</p>                                                                                                |
| 3   | <p>La intrarea porții Casei Domnului dinspre miazănoapte:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>• Niște femei plâneau pe Tamuz.</li> </ul>                                                                                                                                                                            | <p>Semizeu sumerian al fertilității (Mesopotamia) Tamuz petrecea o parte a anului în lumea subterană (în timpul perioadelor secetoase, neproductive) ca apoi să revină la viață în timpul perioadelor ploioase, de plantare și recoltare. Ritualul mesopotamian era constiuit din implorarea zeilor de a restaura pe Tamuz și fertilitatea pământului. Ritualul includea o serie de bocete inspirate din plânsetele inițiate în</p> |

|   |                                                                                                                                                                                                                                                                    |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                    |
|---|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
|   |                                                                                                                                                                                                                                                                    | mitul lui Tamuz de soția, mama și sora lui. Legenda îl prezintă ca pe un păstor și domnitor sumerian, căsătorit cu zeița Iștar. La moartea lui, zeița l-a urmat în mormânt, iar fertilitatea a încetat pe pământ.                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                  |
| 4 | <p>În curtea dinlăuntru a Casei Domnului, la ușa Templului, între pridvor și altar:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>• Aproape 25 de oameni cu dosul la Templul Domnului și cu fața spre răsărit, se închinau înaintea soarelui spre răsărit.</li> </ul> | Atât Egiptenii, cât și canaanii și mesopotamienii aveau zei solari. Cultul solar a fost puternic introdus în Israel tot cu ajutorul lui Manase (vezi caii și carele închinare soarelui distruse de Iosia – 2 Împ.23:11). Capitolul 8 este datat în timpul echinocțiului de toamnă când soarele ar fi fost în unghiul în care ar fi luminat la răsărit direct în Templu. Unii autori ar sugera că aici nu ar fi o închinare la un zeu solar străin ci la Yahwe asimilat în cultul solar. Dar această propunere nu o găsesc foarte bine argumentată. |

Observăm din cele patru episoade idolatre următoare lucruri:

- Idolatria este prezentă peste tot în Templu atât în curtea exterioară cât și în cea interioară.
- Idolatria din Templu adună ritualuri din principalele religii păgâne din jurul lui Israel: egiptene, canaanite, mesopotamiene, și se adresează principalelor domenii de cult ale acestora: fertilitatea, moartea, soarele. Este vorba despre un sincretism religios fără reguli clare sau limite, din care Yahwe nu este exclus.

- La idoltaria din Templu participă diverși oameni din diferite categorii sociale: adulți, bătrânii (căpetenii), femei. Mulți oameni sunt implicați în ritualurile idolatre din Templu: 70 de bătrâni, 25 de bărbați etc. Ei sunt implicați cu pasiune în aceste ritualuri: bătrânii aduc tămâie într-un ritual bine organizat, femeile îl bocesc pe Tamuz...
- Ritualurile nu sunt îndeplinite doar de Leviți ci și de oameni de rând: bătrânii care aduc tămâie sunt din popor și nu doar din Levi.
- Episoadele sunt prezentate într-o progresie a gravității faptelor: ***vei vedea urâciuni și mai mari!*** Descrierea episoadelor idolatre pornește dinspre curtea exterioară (sau limita dintre curtea exterioară și cea interioară) pentru a finaliza cu închinarea la soare care are loc chiar în curtea interioară a Templului, între ușa Templului și altar. Acei 25 de oameni stau cu spatele la Templu și cu fața la răsărit. Tabloul este înfiorător. Mai întâi avem un altar fără închinători, apoi niște bătrâni care se închină în ascuns, apoi niște femei care îl plâng pe Tamuz la intarea Casei Domnului și la final 25 de oameni care se închină soarelui chiar în curtea interioară a Casei. Nerușinarea idolatriei din Templu este prezentată progresiv în acest capitol.
- Ne surprinde paradoxul: în ascuns versus la vedere. Bătrânii se închină idolilor în întuneric, în cameră, în ascuns spunând: *Nu ne vede Domnul!* Cei 25 de adulți se închină soarelui la vedere, între altar și pridvor. În pasaj este prezent și un alt paradox: pe de o parte bătrânii spun: *Nu ne vede Domnul, căci a părăsit țara.* Pe de altă parte în ziua necazului poporul va striga în gura mare către Domnul pentru ajutor (8:18). În cartea Ieremia (e adevărat într-o perioadă mai îndepărtată de timp înainte de valurile de robie) poporul striga în gura mare: *Templul Domnului! Templul Domnului! Templul Domnului!* Când doreau să păcătuiască, pentru a-și liniști conștiința spuneau: Domnul nu ne vede, căci a părăsit țara. Când aveau nevoie de ajutor strigau către Domnul și când doreau să-și învingă temerile spuneau: *Domnul este cu noi în mijlocul Templului!* Mare este împietrirea și rătăcirea în care zace poporul.

Expresia: *Nu ne vede Domnul! A părăsit țara aceasta*. Merită o atenție deosebită și este o cheie de înțelegere a capitolului. Implicațiile acestei expresii sunt multiple:

- Bătrânii din popor erau conștienți că idoltaria este împotriva poruncilor Domnului. De aceea caută o justificare pentru actul lor idolatru. Justificarea este: *Domnul e departe, nu ne vede. Și pe de altă parte dacă El ne-a părăsit este legitim să cerem ajutor altor dumnezei*. Mesajul lui Ieremia a avut impact, cel puțin în conștiința bătrânilor. Nu știm cum percepeau situația cei tineri. Cei mai tineri par a se închina la vedere idolilor, chiar între altar și Templu. Iată că în ciuda sincretismului religios promovat de Manase (se poate și cu idolii și cu Domnul), mesajul lui Ieremia a reactivat conștiința unora din popor cu privire la păcatul idolatriei.
- Yahwe este perceput de bătrâni ca un idol printre alți idoli. Ei presupun că, dacă Domnul a părăsit țara, El nu mai vede ce se întâmplă acolo. Dar chiar dacă Yahwe ar fi părăsit țara tot ar fi văzut ce se întâmplă acolo. Ba mai mult, chiar dacă prezența specială a lui Yahwe (cea mediată de Templu) ar fi părăsit țara, tot ar fi fost interesat de ce se întâmplă țara. Bătrânii preferă însă ca Domnul să-i fi părăsit de tot, să fi uitat de ei, tocmai pentru a-și putea împlini poftele idolatre.
- Bătrânii aveau anumite motive întemeiate să creadă că Yahwe i-a părăsit: păcatele poporului, valurile de robie, situația dramatică din țară. Problema este că bătrânii își doreau ca Domnul să-i fi părăsit. Pe de altă parte gândul lor ridică întrebarea fundamentală a capitolului: *I-a părăsit Domnul?* Marea surpriză este că nici măcar prezența specială a lui Yahwe nu a plecat din Templu, așa cum argumentează acest fapt versetele 4 și 6. Dumnezeu își putea retrage slava din Templu dar să rămână cu ochii ațintiți asupra lui Israel. Dar Domnul, cu mai puțin de 5 ani înaintea căderii Ierusalimului, este încă în Templu, în pofida mulțimii urâciunilor poporului făcute tocmai pentru a-l alunga din Templu. Marile întrebări ale capitolului sunt: Cum de a

putut Dumnezeu cel sfânt să rămână în acest Templu plin de urâciuni? și: De ce a mai rămas Dumnezeu în Templu? Dumnezeu și-a chinuit efectiv sufletul rămânând în Templu și în mijlocul acestui popor încăpățânat. A rămas demn și ferm pedepsind poporul cu asprime. Dar totuși a obosit enorm rămânând în Templu. Dar care era miza părăsirii Templului? Prin faptul că prezența specială a lui Dumnezeu rămânea în Templu, măsura de har ce se putea revărsa peste Israel și peste întreg pământul era mult mai mare. Șansa reabilitării și vindecării lui Israel era mult mai mare. Părăsirea Templului însemna micșorarea izvorului de viață din Israel și de pe pământ. Părăsirea Templului însemna de asemenea că faza violentă a nimicirii Templului și Ierusalimului, a ducerii întregului popor în robie devenea inevitabilă. Întunericul se așeza peste popor. Acesta ajungea înapoi la faza robiei din Egipt și întreg proiectul restaurării întregii Creații prin Mesia trebuia luat de la capăt. Căci în acest proiect ascultarea lui Israel de Dumnezeu în țara promisă este nu doar un element cheie ci și unul obligatoriu și indispensabil cum am discutat deja în multe rânduri. Este ca și cum Dumnezeu stă împotriva revărsării propriei mâinii. Căci tocmai prezența slavei Domnului din Templul pământesc împiedica venirea potopului peste Ierusalim. Dumnezeu își asumă oboseala de a rămâne în acest Templu pângărit nădăjduind împotriva oricărei nădejdi că Ierusalimul va putea fi vindecat prin izvorul de viață disponibil 24 din 24 de ore tocmai prin prezența slavei în Templu. În Ieremia 5 Dumnezeu caută cu disperare măcar un om drept în Ierusalim pentru a putea ierta Ierusalimul. Oare acest om drept prin ascultarea lui l-ar fi motivat suficient de mult pe Dumnezeu să mai rămână în Templu? Oare acest om drept i-ar fi fost o oază suficientă de mângâiere și odihnă pentru ca Dumnezeu să își mai asume o perioadă lungă de timp oboseala de a locui în mijlocul unui popor îndărătnic? Oare acest om, prin ascultarea sa, l-ar fi putut prefigura pe Mesia atât de mult încât Yawhe privind prin acel om spre Mesia ce avea să vină, să mai prindă putere și răbdare pentru încă o generație de răzvrătiți din Ierusalim? Ieremia cap.5a îl încurajează pe Ieremia să mijlocească. Dar el este surprins prin faptul că Dumnezeu

se supără când el mijlocește. *Dar*, se putea întreba Ieremia, *nu tu ai spus că ești în căutarea unui mijlocitor?* Dar Dumnezeu spusese în Ieremia cap.5 faptul că căuta un om care să trăiască drept, nu unul care să mijlocească. Mijlocirea era realizată în primul rând prin modul de a trăi a acelui om. Ieremia nu era acel om. Era tânăr neîncercat. Dar mai târziu, înainte de căderea Ierusalimului, Ieremia nu devenise acel om? Sau Domnul nu mai căuta un astfel de om? În cartea Ezechiel vom descoperi că Dumnezeu încă mai căuta un om să stea la spărtură chiar înainte de căderea cetății? Cum să înțelegem aceste paradoxuri? Oare glasul îndurării mai căuta un om chiar dacă acesta era de negăsit? Oare acesta era de negăsit căci spărtura era acum prea mare ca un muritor să o poată acoperi, oricât de drept ar fi fost el?

O altă întrebare esențială a capitolului este: De ce îi arată Dumnezeu aceste lucruri fiului omului?

- Dumnezeu arată aceste lucruri doar pentru fiul omului? Sau trebuia fiul omului să spună mai departe poporului aceste lucruri? Nu știm dacă exact aceste lucruri trebuia să le spună mai departe Ezechiel, dar mesajul despre nelegiurile Ierusalimului va ajunge în următoarele capitole prin gura profetului la urechile celor din robie. Deci, deși revelația din cap.8 îl vizează în primul rând pe fiul omului, mesajul acesteia trebuia să ajungă mai pe urmă și la popor. Astfel vedenia este relevantă depotrivă pentru Ezechiel și cei din robie.
- Fiului omului trebuie să înțeleagă în profunzime ce se întâmplă la Ierusalim pentru ca apoi să poată vesti judecarea cetății cu deplină convingere. Din pricina curentului pro-Ierusalim, a profeților mincinoși, a religiozității și fățarniciei autorităților de la Ierusalim, a necunoașterii celor din robie a degradării mai adânci a cetății după plecarea lor în robie, cei din robie nu percepeau gravitatea stării spirituale și morale a cetății. Pe de o parte nu știau tot ce se petrece la Ierusalim, pe de altă parte ce știau era filtrat prin conștiința lor pătată și confuză. Fiului omului i se arată ce se întâmplă în Templu, dar i se arată idolatria de acolo și prin lentila Soțului înșelat. Ezechiel poate

vedea ce simte Proprietarul Casei față de idolii din Casă. Pasajele din următoarele capitole din Ezechiel ne arată că evreii din robie erau naivi cu privire la starea morală a cetății. Fiul omului trebuie să înțeleagă legitimitatea judecății divine, și să o vestească apoi rămășiței din robie din deplină convingere. În cele din urmă dacă Dumnezeu declara Ierusalimul vrednic de pedeapsă, fiul omului trebuie să-L creadă pe cuvânt pe Judecătorul întregului pământ, fără a cere dovezi sau probe. Dar Dumnezeu vrea să îi arate aceste dovezi fiului omului. Acesta trebuie să înțeleagă în profunzime ce se întâmplă la Ierusalim, să vadă cu ochii lui idolatria de acolo, și apoi să vadă aceeași idolatrie prin ochii Proprietarului Casei. În vedenia din cap.8, Ezechiel nu a văzut doar idolatria din Templu ci și durerea și mânia din inima Proprietarului Casei. Acesta este Cel care îi vorbește și-i prezintă urâciunile din Templu. Ezechiel aude TONALITATEA din glasul Celui care-i spune: *Vezi tu ce URÂCIUNI fac ei aici?* Inima fiului omului trebuie să accepte dreptatea judecății ce se va abate asupra cetății. Inima fiului omului trebuie pregătită pentru evenimentul tragic și traumatizant al distrugerii Templului. Fiul Omului trebuie să înțeleagă spiritul de adulter spiritual de la Ierusalim, pentru ca el însuși să se delimiteze de cetate, de proorocii cetății, de autoritățile acesteia. Ezechiel trebuie să se delimiteze fizic și spiritual de cetatea sortită nimicirii pentru a nu fi judecat împreună cu aceasta. Pregătirea inimii fiului omului cu privire la soarta cetății îl va împuternici pe acesta să pregătească inima rămășiței cetății cu privire la același lucru.

- Dincolo de misiunea profetică a fiului omului, acesta pare a fi chemat ca prieten al Soțului înșelat, cu care Acesta vrea să vorbească. Dumnezeu vrea să se destănuie fiului omului, să-i povestească amarul inimii lui, să fie înțeles și susținut de acesta. Ca Moise, Avraam și Ieremia, și Ezechiel e chemat să fie Prieten al Celui Preaînalt. Dumnezeu se autodezvăluie fiului omului. Acesta nu este doar un rob sau profet, ci un Prieten al Celui Preaînalt chemat să devină parte din durerea și drama căsniciei Acestuia. Este sugestivă și întrebarea: *Vezi tu fiul omului?* Ea ar putea însemna și: *vezi tu cu adevărat? Înțelegi cu*

adevărat gravitatea situației? Înțelegi cu adevărat cât de rănită este inima Mea? Înțelegi cât de îndreptățită este mânia Mea? Înțelegi de ce nu-i mai pot ierta, de ce nu Mă mai pot îndura de ei? Este ca și cum Dumnezeu îndurării ar vrea susținerea fiului omului acum când trebuie să aducă judecata pe care nu dorea de altfel să o aducă. Fiul omului este ca un braț al Domnului care să-i vină în ajutor acum în ceasul întunecat al judecății. În Ieremia am făcut referire la acest subiect, ne-am reîntors în Isaia 63 și am descoperit cât de greu este pentru Dumnezeu ceasul judecării poporului Său. Este efectiv ca un Ghetsimani. Sfășierea și zbaterea inimii lui Dumnezeu din acele clipe întrece orice imaginație. De aceea Dumnezeu pare să caute susținerea fiului omului. De obicei oamenii nu văd gravitatea situației. Din perspectiva lor, judecata lui Dumnezeu este prea aspră, și s-ar cuveni ca un Dumnezeu al îndurării să mai amâne judecata. De obicei oamenii sunt superficiali și adepții unui har ieftin. Așa era și Ieremia la începutul lucrării sale profetice când lua cu ușurătate apărarea curvei nerușinate și considera prea exagerată mânia Soțului înșelat. Cu atât mai mult ceilalți din popor. Dumnezeul îndurării este în cele din urmă acuzat de prea puțină milă. Însă doar El știe cât de greu îi este să aducă judecata. Și totuși o aduce demn și hotărât, deși cu inima frântă și sfâșiată. Cine poate înțelege inima Domnului?

- În cele din urmă, poate cea mai importantă întrebare a capitolului este: Cum trebuia să reacționeze fiul omului după ce Dumnezeu i-a descoperit toate aceste lucruri? Înaintea Ghetsimaniului judecății, Ezechiel e chemat să simtă cu inima lui Dumnezeu, să fie un Prieten care să-l susțină înainte de această teribilă încercare pentru inima Domnului. În v.17-18 Dumnezeu pare Să se justifice înaintea lui Ezechiel. Înțelegi tu Ezechiel de ce nu mă mai pot îndura de acest popor? De ce răbdarea Mea eternă a ajuns la capăt? Dumnezeu vrea ca Ezechiel să nu se mire de ce nu mai are îndurare pentru popor ci de cum de a avut până acum atâta îndurare pentru popor. Dumnezeu vrea ca Ezechiel să spună Domnului cu toată inima: Da, Doamne, ai dreptate 100%. Te-ai îndurat peste măsură de mult de acest popor. Nu

înțeleg cum de te-ai putut îndura așa de mult... *Eu în acest moment nu pot chema nici îndurarea, nici judecata Ta. Dar sunt cu totul de acord cu calea judecății Tale. Nu pot chema îndurarea Ta, căci Te-ai îndurat prea mult... Nu pot chema nici judecata Ta, căci este poporul Tău și doar Tu ai dreptul să decizi clipa judecății. Pot doar să spun: Te urmez întru totul pe calea judecăților Tale. Când Tu te scoli să judeci pământul, eu tac și te urmez întru totul. Voi accepta cu demnitate dreptatea judecăților Tale și în același timp îmi voi lăsa inima zdrobită de sfâșierea inimii Tale din momentul judecății. Voi fi de acord întru totul cu judecata Ta. Mă voi bucura cu Tine, și voi plânge cu Tine când vei aduce judecata.* Sau poate răspunsul potrivit din partea lui Ezechiel era tocmai tăcerea. Chiar și prietenii lui Iov au tăcut 7 zile când s-au apropiat de Iov aflat în suferință. Poate că și Ezechiel trebuia să tacă în aceste momente în care Dumnezeu îi destăinuia marea Sa suferință. Când Domnul Se scoală să judece pământul, orice făptură să tacă înaintea Lui și în vremurile tulburi ale judecății înțeleptul trebuie să tacă. Și tăcerea își are vremea ei într-o relație. Poate că acum era vremea tăcerii.

- În v.18 Dumnezeu pare să vorbească pentru Sine Însuși. Dumnezeu vorbește cu Ezechiel pentru a vorbi cu Sine Însuși, pentru a Se convinge pe Sine. În momentele tragice ale vieții noastre, dialogul cu celălalt devine necesar pentru a ne înțelege mai bine pe noi, pentru a ne ajuta pe noi înșine să ducem la bun sfârșit ce am început. În v.18 Dumnezeu pare a Își justifica Sieși de ce nu Se va îndura de popor când acesta va striga în gura mare către El. Este ca și cum când Domnul vrea să-l convingă pe Ezechiel de dreptatea judecății Sale, în același timp se convinge și pe Sine de acest lucru. Este ca și cum Domnul ar ofta: *Vezi tu fiul omului? Au întrecut orice măsură în curviile lor. Au depășit orice limită. Nu mai poate fi îndurare pentru ei.*
- Nu pricepem mai nimic din acest capitol dramatic dacă procesăm doar cu mintea informațiile din el și nu pătrundem cu inima în emoția ce umple pasajul, dacă nu simțim un strop din gravitatea tonalității

divine. Ezechiel a simțit din plin aceste emoții căci a auzit tonalitatea glasului care-i vorbea. În 8:1 Ezechiel ședea în casa lui cu bătrânii lui Iuda înaintea sa. În acest context Dumnezeu îl duce în Casa Domnului cu bătrânii lui Israel stând înaintea Domnului. Paralela nu este întâmplătoare. Dumnezeu vrea ca Ezechiel să priceapă cât mai mult din durerea inimii Sale. De aceea îl trece prin contexte dificile; pentru ca Ezechiel să poată empatiza măcar în parte cu drama soțului înșelat. În cele din urmă Ezechiel primește destăinuirea din cap.8 aproape de finalul celor 430 de zile de înfometare. De ce alege Dumnezeu tocmai acest moment ca să-i facă profetului destăinuirea din cap.8? Pe de o parte Ezechiel trebuia să ia testul ascultării pentru a primi noi revelații și înștiințări din partea lui Dumnezeu. Ne aducem aminte din Ieremia că atunci când Ieremia s-a abătut de la poruncile Domnului și a continuat să țină partea poporului, revelațiile de sus au încetat și un zid s-a așezat între Ieremia și Domnul. Și atunci Ieremia s-a tulburat și a scris acele frumoase gânduri din Ieremia 15:15-18?

- 15. Tu știi tot, Doamne! Adu-Ți aminte de mine, nu mă uita, răzbună-mă pe prigonitorii mei! Nu mă lua, după îndelunga Ta răbdare. Gândește-Te că sufăr ocară din pricina Ta!
- 16. Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; **cuvintele Tale au fost bucuria și veselie inimii mele**, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne Dumnezeul oștirilor!
- 17. N-am șezut în adunarea celor ce petrec, ca să mă înveselesc cu ei: de frica puterii Tale, am stat singur la o parte, căci mă umplusem de mânie.
- 18. ***Pentru ce nu mai contenește suferința mea? Pentru ce mă ustură rana și nu vrea să se vindece? Să fii Tu pentru mine ca un izvor înșelător, ca o apă care seacă? –***

Și Domnul îi răspunde:

- 19. De aceea așa vorbește Domnul: „**Dacă te vei lipi iarăși de Mine**, îți voi răspunde iarăși, și vei sta înaintea Mea; **dacă vei despărți ce este de preț de ce**

este fără pret, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei!

- 20. Te voi face pentru poporul acesta ca un zid tare de aramă; ei se vor război cu tine, dar nu te vor birui; căci Eu voi fi cu tine ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul.
- 21. Te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi scăpa din mâna asupritorilor.”
- Comunicarea dintre Yahwe și Ieremia s-a blocat. Și Domnul îl atenționează: ***Doar dacă te vei alipi de Mine, îți voi răspunde iarăși...***, adică: **doar dacă vei reveni pe drumul ascultării, revelațiile Mele vor putea continua și rana sufletului tău va fi vindecată.** În mod clar comunicarea dintre profet și Domnul este condiționată de ascultarea profetului. Dumnezeu pregătea noi revelații pentru Ezechiel. Dar acestea puteau coborî spre Ezechiel doar dacă acesta parcurgea traseul ascultării la care era chemat. Iată că revelația din cap.8 poate ajunge la Ezechiel după ce el parcurge traseul ascultării de poruncile primite în cap.4 și 5. Dacă el nu parcurgea acest traseu, comunicarea cu Yahwe s-ar fi blocat ca și în cazul lui Ieremia și profetul nu ar mai fi primit revelația din cap.8. Ezechiel este prins ca și Ieremia în capacana mierii Logosului. Primirea logosului direct din gura lui Dumnezeu umple sufletul oricărui om de cea mai aleasă dulceață și miere (am înghițit cuvintele Tale: nu erau ele oare bucuria și veselia sufletului Meu?). Nu are importanță dacă mesajul e plin de bocete și gemete... Sufletul omului alungat din Eden tânjește zi și noapte să audă divinul. Și când aude divinul, sufletul omenesc se umple de viață, de singura comoară pe care o caută de fapt. Odată ce guști din această dulceață a Logosului ești prins în capcană... Căci nimic din această lume nu ți mai pare dulce... și sufletul va căuta mereu mierea unică a Logosului... Poți avea toată această lume, dar dacă lipsește mierea Logosului te simți gol, singur, și nenorocit... Dar ca să rămâi conectat la izvorul de miere, trebuie să urmezi traseul ascultării. Poruncile sunt grele și toată firea se împotrivește acestora... Dar dacă nu ascuți, Domnul nu va mai vorbi;

Domnul nu va mai răspunde... Da, dacă nu ascuți, vei ieși din contextele dificile în care Te cheamă Dumnezeu și vei avea o formă de pace... Dar rănilile făcute de încercări vor fi înlocuite de rana făcută de tăcerea lui Dumnezeu... Și dacă rănilile făcute de încercări, ori cât de adânci ar fi, se vindecă, rana făcută de tăcerea lui Dumnezeu NU SE VINDECĂ. Doar dacă Domnul va vorbi iarăși rana se poate vindeca. Dar el va vorbi profetului său doar dacă acesta va reveni pe calea poruncilor Sale. Astfel că profetul este prins în capcană. El va reveni pe calea dificilă a ascultării de poruncile divine, în speranța că Logosul îi va vorbi din nou. Ieremia revine pe calea ascultării... dar mai târziu va mărturisi Domnului:

7. M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat (altă traducere: m-ai amăgit și m-am lăsat amăgit); ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit! În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea își bate joc de mine.

8. Căci, ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: „Silnicie și apăsare!”, așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua.

9. Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui!”, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.

Ieremia descrie tocmai această capcană în care cade cel care gustă din miera Logosului divin. Dacă Ieremia spune: *Nu voi mai vorbi!*, în inima sa apare din nou goliciunea pe care a simțit-o în Ieremia 15. Și din amenințarea acestei goliciuni apare focul pe care Ieremia nu-l poate stinge. Iată de ce Ezechiel trebuia mai întâi să mănânce sulul și apoi să fie trimis în lucrare. Putem spune că odată ce Ezechiel a mâncat sulul, soarta sa a fost pecetluită ca cea a lui Ieremia. Ezechiel parcurgea traseul ascultării. Doar după aceea Domnul îi poate vorbi din nou. Pe de altă parte, tocmai parcurând traseul ascultării sufletul lui Ezechiel poate ajunge în acea stare din care poate primi destăinuirea lui Dumnezeu din cap.8. Dacă Ezechiel venea de la o sărbătoare, sătul și plin de bucurie, oare putea primi mesajul din cap.8? Oare poți fi în orice stare ca să poți asculta cu adevărat un Dumnezeu obosit care-și dezvăluie durerea? Nicidecum. Sufletul tău trebuie să fie într-o stare *similară* de durere, dezamăgire, oboseală... Ezechiel, doar la finalul celor 430 de

zile de înfometare și chin a ajuns în starea sufletească din care putea auzi mesajul din cap.8. Poruncile din cap.4 și 5 nu i-au fost date doar ca să fie un mesaj puternic pentru popor, ci și pentru a-l pregăti pe profet pentru revelația din cap.8. Dacă au fost necesare 413 zile de înfometare pentru ca Ezechiel să ajungă în starea sufletească din care putea recepta gravitatea tonalității cap.8, oare cât de grav era tonul din cap.8? Dar de ce era așa de important ca Ezechiel să recepteze în profunzime unda divină din cap.8? De ce este așa important ca fiul omului să priceapă durerea inimii lui Dumnezeu? În cele din urmă această cunoaștere nu-l vor împuternici pe Ezechiel să fie un nou mijlocitor ca Moise care să amâne mânia lui Dumnezeu. Soarta poporului pare să fie aceeași fie că Ezechiel pricepe, fie că nu pricepe inima lui Dumnezeu. De ce atâta suferința ca fiul omului să poată prinde unda sfășierii din sufletul Domnului? Care este miza? Desigur pricepând acest lucru Ezechiel se îmbogățește nespus de mult cu cunoașterea Celui Preaînalt – care este cea mai înaltă răsplată posibilă. Dar miza pare să fie mai mare decât atât. Dumnezeu nu se joacă de-a destăinuirea în cap.8. El chiar se destăinuie unui prieten care-l poate cumva înțelege. Mai degrabă aceasta pare a fi miza. Ezechiel, prin răspunsul inimii sale la durerea din inima Domnului, oferă Domnului stropul de mângâiere și înviorare prin care Cel Îmbătrânit de zile este încurajat să poarte povara lui Israel (și a omenirii răzvrățite) până la capăt. În ascultarea și receptivitatea fiului omului, Fiul Omului care-i vorbea degustă puțin din rodul părții finale cu Mireasa răscumpărată. Dacă tot poporul era în neascultare, dacă nimeni din popor nu putea pricepe inima sfășiată a Soțului înșelat... tabloul ar fi fost cumplit... poate chiar copleșitor. Ce speranță ar mai putea fi pentru viitor? Dar cât de mult contează un strop de lumină (ori cât de mic ar fi el) într-un mare întuneric! Cât de mult contează un strop de apă în mijlocul deșertului! Cât de mult contează să întrezărești în Valea Umbrei morții lumina de la capătul tunelului. Dar noi spunem: un strop de lumină nu poate învinge marea de întuneric și nici nu o poate alunga! Un strop de apă nu poate stinge setea celui din pustie și nici transforma pustiul într-o grădină plină de izvoare. E adevărat, dar acel strop înseamnă încă un pas înainte. E adevărat, dar acel strop aduce speranța. Acel strop dă conținut finalului promis. Finalul promis nu mai este un basm, o poveste. Este o realitate vie care poate fi degustată acum și aici. Fiului omului împlinește rolul de ajutor potrivit din care Israel dezertase. Desigur, fiul omului nu putea umple golul imens lăsat de trădarea lui Israel. Dar fiul omului făcea parte din Israel. Era micul

mădular sănătos care oferea speranță că într-o bună zi tot întregul va deveni sănătos.

Revenim la expresia: *Nu ne vede Domnul; a părăsit Domnul țara aceasta.* Am precizat deja că ei și-ar fi dorit ca Domnul să fi părăsit țara, dar și faptul că Domnul nu părăsise încă nici măcar Templul. Domnul nu se grăbește să-Și părăsească poporul și Casa. Obvservăm implicațiile fatale ale gândului că Domnul te-a părăsit când El nu te-a părăsit. Gândul că este părăsit de Dumnezeu îl face pe om să abandoneze lupta sfântirii și să se lase târât în poftete firii pământești. Motivația de a trăi în ascultare se diminuează semnificativ. *În cele din urmă de ce să mai lupt dacă Domnul m-a părăsit deja? În cele din urmă la ce să mai sper dacă și Cerul m-a abandonat? În cele din urmă cum să mai lupt dacă Domnul nu este cu mine?* Consecința este că abandonează lupta și apoi, cufundându-se și mai mult în păcat, chiar ajunge să fie părăsit de Dumnezeu, în sensul că Dumnezeu își îndepărtează prezența specială de la El. Dar nici atunci nu înseamnă că este părăsit de tot de Dumnezeu. Dumnezeu continuă să vegheze asupra căilor lui, să se implice în viața lui și să-l cheme spre căință pentru a putea readuce prezența Sa specială în inima sa. Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci ca acesta să se întoarcă la El și să trăiască. De aceea, din această perspectivă, Dumnezeu nu părăsește de tot pe nimeni dintre cei care mai sunt încă în viață pe acest pământ. Cel rău știe însă efectul devastator al gândului că suntem abandonați de Dumnezeu, că suntem lăsați singuri. Gândul acesta nu face decât să ne îndepărteze și mai mult de Dumnezeul care de fapt nu ne-a părăsit. Ceea ce simțim, ceea ce ni se întâmplă și propriile noastre greșeli constituie argumente puternice pentru gândul că Dumnezeu ne-a abandonat. Ne gândim că dacă ni se întâmplă aceste tragedii este pentru că Dumnezeu ne-a părăsit. Apoi, pentru că nu mai simțim prezența lui Dumnezeu ne face să deducem că El este departe de noi. Sau din pricina greșelilor pe care le-am făcut ne gândim că L-am supărat prea mult și El s-a depărtat de noi. Desigur Dumnezeu poate să ne pedepsească peste o vreme făcându-ne să simțim mai puțin prezența Sa. Dar acest lucru nu înseamnă că ne-a părăsit. Chiar prin faptul că ne pedepsește ne arată că El ne iubește și este în continuare cu noi (vezi Evrei 12a). Apoi, în mijlocul încercărilor grele e logic să simțim mai puțin prezența lui Dumnezeu. În cele din urmă aceasta este esența unei adevărate încercări: simțim mai puțin prezența divină dar trebuie totuși să ne încredem în El. Nu,

Dumnezeu nu-Și părăsește așa de repede copiii. Și chiar dacă am fi lepădați și El și-ar fi retras Duhul Său de peste noi, El nu ne-a părăsit ci ne cheamă la pocăință pentru a ne putea dăruia din nou Duhul Său. Dumnezeu nu ne părăsește de tot niciodată. Și chiar dacă Se îndepărtează puțin, o face pentru a ne chema să ne reapropiem din nou. De aceea, gândul deznădejdiei că Domnul ne-a părăsit într-un fel sau altul, într-o situație sau perioadă, trebuie de fapt alungat cu desăvârșire. Din pricina iubirii Sale putem să fim încredințați de promisiunea Sa: *Nicidecum nu am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi*. El nu părăsește de tot nici pe cel mai mare dintre păcătoși. Cu atât mai mult nu părăsește pe copiii Săi. Iar pe noi Domnul ne iubește cu dragostea cu care a iubit pe Israel. Israel a fost într-adevăr pedepsit din pricina marilor Sale păcate și alungat din țară de la Fața Domnului. Dar înseamnă că a fost lepădat, uitat, abandonat și părăsit de tot de Domnul? Nicidecum. Aceasta este una din temele principale ale profetiilor din Isaia 40-66. Deși Israel aflat în robie se gândește că Domnul l-a părăsit, profetul demontează această minciună:

25. „Cu cine Mă veți asemena, ca să fiu deopotrivă cu el? – zice Cel Sfânt.

26. Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.

**27. Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: „Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu”?**

28. Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel Veșnic, Domnul, a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.

29. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.

30. Flăcăii obosesc și ostenesec, chiar tinerii se clatină;

31. dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc; umblă, și nu ostenesec.

(Isaia 40)

8. „Dar tu, Israele, robul Meu, Iacove, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu,

9. tu, pe care te-am luat de la marginile pământului și pe care te-am chemat dintr-o țară

depărtată, căruia ți-am zis: „Tu ești robul Meu, **te aleg, și nu te lepăd!**”

10. Nu te teme, **căci Eu sunt cu tine**; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.”

11. Iată, înfrunțați și acoperiți de rușine vor fi toți cei ce sunt mâniați pe tine; vor fi nimiciți și vor pieri cei ce ți se împotrivesc.

12. Îi vei căuta, și nu-i vei mai găsi pe cei ce se certau cu tine; vor fi nimiciți, vor fi pierduți cei ce se războiau cu tine.

13. Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: „Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!”

14. Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov și rămășiță slabă a lui Israel; căci Eu îți vin în ajutor – zice Domnul – și Sfântul lui Israel este Mântuitorul tău.

(Isaia 41)

1. Acum, așa vorbește Domnul care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! „Nu te teme de nimic, **căci Eu te izbăvesc**, te chem pe nume: ești al Meu.

2. Dacă vei trece prin ape, **Eu voi fi cu tine**; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde.

3. Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba, în locul tău.

4. De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.

5. Nu te teme de nimic, **căci Eu sunt cu tine**, Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit și te voi strânge de la apus.

6. Voi zice miazănoaptei: „Dă încoace!”, și miazăzilei: „Nu opri”, ci adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea pământului:

7. pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit și i-am alcătuit.” –

(Isaia 43)

13. Bucurați-vă, ceruri! Înveselește-te, pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților!

Căci Domnul mângâie pe poporul Său și are milă de nenorociții Lui.”

14. **Sionul zicea: „M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul!”**

15. Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei?  
Dar chiar dacă l-ar uita, **totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip:**

16. Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale **sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!**

(Isaia 49)

4. Nu te teme, căci nu vei rămâne de rușine; nu roși, căci nu vei fi acoperită de rușine, ci vei uita și rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte **de văduvia ta,**

5. căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El Se numește Dumnezeuul întregului pământ,

6. căci Domnul te cheamă înapoi **ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinerețe, care a fost izgonită,** zice Dumnezeuul tău.

7. Câteva clipe **te părăsisem,** dar te voi primi înapoi cu mare dragoste.

8. Într-o izbucnire de mânie, **Îmi ascunsesem o clipă fața de tine,** dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău.

9. Și lucrul aceasta va fi pentru Mine ca și cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai muștra.

10. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.

11. Nenorocito, bătuto de furtună și nemângâiato! Iată, îți voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu și-ți voi da temelii de safir.

12. Îți voi face crestele zidurilor de rubin, porțile, de pietre scumpe, și tot ocolul, de nestemate.

13. Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi.

(Isaia 54)

11. Iată ce vestește Domnul până la marginile pământului: „Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Mântuitorul tău vine; iată, plata este cu El, și răsplătirile merg înaintea Lui.”

12. Ei vor fi numiți „Popor sfânt”, „Răscumprați ai Domnului”. Iar pe tine te vor numi **„Cetate**

**căutată și nepărăsită”.**

(Isaia 62)

Toate aceste discursuri ale mângâierii sunt rostite de Dumnezeu către Israel în momentul final al refacerii relației cu Israel. Dar ele arată cu claritate că nici în prezent Israelul din robie nu este uitat și părăsit de Dumnezeu. Totuși Isaia 54 ne spune că a fost părăsit de Dumnezeu *o clipă* din pricina curviilor și păcatelor sale. Dar nu în sensul de a fi părăsit de tot, uitat și abandonat. Da, Dumnezeu Și-a ascuns Fața și a lăsat pe Israel în mâna vrăjmașilor lui din pricina păcatelor sale. Dar nu și-a uitat poporul, ci privește necurmat către el și-l pedepsește în creuzetul istoriei conducându-l spre vindecarea finală. Evreii credincioși din robie au găsit o mare îmbărbătare în aceste profeții ale mângâierii. Finalul este cel care arată dacă Dumnezeu i-a uitat sau nu. De aceea aceste profeții înalță finalul poveștii: reprimirea lui Israel ca soție și vindecarea sa pentru totdeauna. Dar Dumnezeu iubește nu doar pe Israel ci și neamurile. Iar noi care prin credința în Hristos ne-am unit cu Hristos, prin Hristos am fost altoiți în măslin și suntem beneficiari ai acestor promisiuni. Dumnezeu nu ne poate uita și nu ne poate părăsi. Nu înseamnă că noi putem transforma harul în desfrânare. El ne va pedepsi pentru păcatele noastre, și dacă până la capăt vom refuza harul Lui vom sfârși în pierzanie veșnică. Dar până la finalul vieții El ne va căuta să ne reprimească înapoi. Destinul nostru va rămâne înaintea Sa ca și destinul lui Israel. Dar dacă rămânem în El, cu atât mai mult El va fi cu noi. Nu doar că ochii Săi vor privi necurmat asupra noastră dar Duhul Său va locui în noi, ne va întări prin foc și prin sabie, și ne va face mereu un izvor de binecuvântare. Și în încercări, când ne gândim că este mai departe de noi, tocmai atunci El este mai aproape de noi, căci când suferim pentru Hristos Duhul Slavei Se odihnește peste noi. Capitolul 8 ne aduce o imensă încurajare. Zdrobește minciuna fatală că Dumnezeu ne-a părăsit și ne întărește măreață promisiune: ***Nicidecum nu am să te las. Nicidecum nu te voi părăsi.*** Și când Dumnezeu privește spre noi, privește necurmat spre noi, și privește spre întreaga noastră existență. Nu doar că nu ne părăsește, dar nu ne părăsește nici o clipă, și nu ne părăsește în nici un domeniu al vieții noastre. Sunt domenii în care vedem mâna Lui dar sunt domenii în care parcă El ne-a abandonat. Dar acest lucru nu poate să se întâmple. Căci Dumnezeu nu privește doar spre anumite domenii ale vieții noastre. El veghează necurmat asupra întregii noastre ființe și asupra întregului

nostru destin. Prin chiar faptul că vedem mâna Sa în anumite domenii ale vieții noastre înseamnă că El este prezent în toate domeniile noastre. Și paradoxul este că în domeniile în care pare să tacă, tocmai acolo este mai prezent, căci acolo sunt domeniile în care suntem încercați. Iar în încercare prezența Sa se amplifică, nu se diminuează.

### **9:1-11 – Nimicirea cetății versus salvarea celor drepți**

Cap.9 este o urmare firească a cap.8. În cap.8 Dumnezeu îi descoperă lui Ezechiel urâciunile din Templu. În cap.9 Dumnezeu îi arată lui Ezechiel judecarea cetății, îi arată cum se va împlini peste Ierusalim v.18 din cap.8. Este interesant că ni se descrie judecarea cetății din perspectiva realității cerești. Astfel, unealta judecării nu este armata babiloniană, ci este reprezentată de oameni care au în mână unealta de nimicire. Cred că este vorba de 6 îngeri care vor aduce nimicirea asupra cetății. Ei ne aduc aminte de Îngerul Domnului, de Nimicitorul trimis la primul Paște care a adus judecata și moartea peste întreg Egiptul. Tabloul este tulburător: acum Nimicitorii sunt trimiși asupra poporului care atunci de Paște fusese răscumpărat și mântuit. Este interesant să vedem nimicirea cetății din două perspective. Din perspectiva realității cererești, cei care împlinesc judecata sunt 6 îngeri ai nimicirii. Din perspectiva realității istorice vizibile, armata internațională a lui Nebucadnețar (în care luptau nu doar haldei, ci soldați din toate popoarele Imperiului Babilonian) este cea care aduce judecata. Această observație ne trimite cu gândul la îngerii judecării din Apocalipsa, cei 7 îngeri cu cele 7 trâmbițe, și cei 7 îngeri cu cele 7 potire. În imaginea judecării din Ezechiel cap.9 ar fi tot 7 făpturi cerești, căci în mijlocul celor 6 oameni stă omul în haină de in. Totuși omul în haină de in are, cel puțin în prima fază, un rol de mântuire și nu de judecată. Întrebarea cu privire la imaginile trâmbițelor/potirelor din Apocalipsa ar fi: în ce măsură imaginea unei judecăți include și corespondentul istoric, vizibil? În Ezechiel cap.9 corespondentul vizibil al celor 6 Nimicitori cerești este armata lui Nebucadnețar. În descrierile judecăților din Apocalipsa avem prezentată doar realitatea cerească a judecării sau și corespondentul lor vizibil de pe pământ? Apocalipsa ne prezintă în primul rând cum se vede judecata de sus. Dar ne prezintă și cum se vede de jos? Și dacă da, cât de detaliat este corespondentul vizibil de pe

pământ al judecăților care descind din cer? De exemplu, îngerul dintâi din Apoc.8 sună din trâmbiță și a venit grindină și foc amestecate cu sânge care au fost aruncate pe pământ și a treia parte a pământului a fost arsă și a treia parte din copaci a fost arsă, și toată iarba verde a fost arsă. Și în imaginea cerească din Ezechiel 9 avem prezentată finalitatea judecății adusă peste Ierusalim: moartea locuitorilor acesteia. Dar nu ni se prezintă MIJLOCUL vizibil, istoric al judecății. Și știm că acesta nu a inclus doar sabia, ci și foametea și ciuma. Deci imaginea celor 6 oameni care junghiau pe cei din cetate este realizată efectiv în istorie și prin sabie, și prin ciumă și prin foamete. Și imaginea din Apoc.8 ne prezintă finalitatea judecății cerești: o treime din pământ este arsă. Marea întrebare este care e MIJLOCUL VIZIBIL prin care judecata va fi realizată? Să ne așteptăm neapărat la grindină cu foc care să cadă din cer, sau aceasta e perspectiva cerească asupra judecății care poate îmbrăca pe pământ în realitatea vizibilă o mulțime de forme? Această întrebare este valabilă și pentru celelalte trâmbițe și potire din Apocalipsa. De asemenea și în cap.9 din Apocalipsa imaginile judecății trebuie înțelese din perspectiva realităților spirituale nevăzute. Apar mai întâi acele lăcuste hidoase (făpturi demonice) și apoi avem cei 4 îngeri de la Eufrat cu oștile lor cu caii lor care scoteau pe gură foc, foc ce a distrus o treime din oameni. Ioan vede demonii prin care se operează chinuirea locuitorilor pământului, dar nu știm exact care este corespondentul istoric și vizibil al acțiunii lor. Astfel, lăcustele cu înțepătură de scorpie s-ar putea manifesta pe pământ prin intermediul unei boli, a unei epidemii. Îngerii de la Eufrat cu oștile lor aruncătoare de foc s-ar putea manifesta pe pământ prin intermediul unor războaie. Cartea Apocalipsa, ca și cartea Ezechiel, începe cu evidențierea planului ceresc și a celui pământesc. De aceea, atât în Ezechiel, cât mai ales în Apocalipsa trebuie să fim foarte atenți la distincția dintre cele 2 planuri ca să nu încurcăm borcanele. Uneori imaginea cerească poată să conțină elemente ce nu pot fi translatate ad-literam în realitatea pământească. De exemplu în cap.9 din Ezechiel nimicatorii încep nimicirea cu Sfântul Locaș. Or, în realitatea istorică, oștile babiloniene mai întâi au asediat cetatea și de-abia când au pătruns în cetate, au ucis la un moment dat și pe cei din Templu distrugând și Templul apoi.

Observăm că cei 6 nimicatori vin pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte. Judecata vine din Nord: așa își începe Ieremia profețiile și așa începe și cartea Ezechiel (vântul plin de mânie al Domnului din cap.1 vine tot din Nord).

În Cap.8 Nord-ul Templului este asociat cu activitatea idolatră a poporului. Ei se închinau idolilor de la miazănoapte. Tocmai de la miazănoapte le va veni pieirea. În mijlocul celor 6 Nimicitori stă un om îmbrăcat într-o haină de in. Ne gândim că nu poate fi decât Îngerul Domnului, Fiul, Cel care va împlini funcția de Mesia. El stă în mijlocul lor ca fusul sfeșnicului între celelalte 6 brațe ale sale. Sfeșnicul construit tot în jurul cifrei 7 este însă Dătător de viață, de lumină. Acum însă avem, ca în septadele angelice din Apocalipsa, imaginea unui sfeșnic care aduce judecata. El nu mai revărsă Lumină peste Israel, ci foc și pucioasă. Totuși fusul sfeșnicului (Omul în haină de in) încă este un reprezentant al harului. Dar doar pentru o mică rămășiță credincioasă. El aduce mântuire peste cei puțini pe care scrie semnul, dar aduce judecată peste cei mulți pe care nu scrie semnul. Deci în același timp este și un reprezentant al harului, dar și al judecății. Hainele de in trimit la veștmintele preoțești. De aceea, ne așteptăm ca el să fie un vas al îndurării. El este trimis să facă un semn pe fruntea tuturor celor care suspină și gem din pricina nelegiuirilor Ierusalimului. Cei care suspină și suferă împreună cu Dumnezeu vor fi izbăviți de judecată. În ebraică se precizează că ei trebuie însemnați pe frunte cu TAU, adică cu ultima literă a alfabetului ebraic. Este interesant că acest TAU putea fi reprezentat printr-un X sau printr-o cruce (+). Cei ce aveau pe frunte semnul crucii aveau să fie izbăviți de revărsarea mâniei lui Dumnezeu. Paralela cu ieșirea din Egipt este obligatorie. Acolo este trimis tot un Nimicitor. Și acolo există un semn care îndepărtează pe Nimicitor și face diferența dintre moarte și viață. Și acolo era semnul sângelui pe ușorii ușii. Acum este semnul crucii pe frunte. Acolo toți evreii au fost salvați și nimicirea a venit peste Egipteni. Aici evreii din Ierusalim sunt nimiciți și cei salvați sunt doar câțiva oameni din cetate. Din câte știm din cartea Ieremia e posibil ca Omul în haină de in să fi marcat pe frunte doar 3 persoane din cetate: Ieremia, Baruc și famenul etiopian care l-a salvat pe Ieremia. Paralela cu Paștele din Egipt ne umple de tristețe. Atunci Paștele aducea izbăvire peste tot poporul Israel. Acum Paștele aduce judecata peste tot poporul. Atunci vrăjmașii Domnului și lui Israel erau nimiciți. Acum Israel este vrăjmașul Domnului care va fi judecat. Dar pentru cei credincioși există doar mântuire. O mântuire prin sânge, și o mântuire prin cruce, o mântuire prin Hristos. Și dacă atunci mântuirea venea peste o întreagă familie (semnul era pus pe casă), acum mântuirea vine doar pe persoane (semnul e pus pe frunte). Semnul mântuitor de pe frunte este pus în contrast cu fruntea ca un diamant a celor răzvrătiți (vezi 2:7-9).

Aceștia au deja pe fruntea lor semnul idolatriei și infidelității. Acest semn îi pune deoparte de pieire. Ne aducem aminte de Apocalipsa: cei necredincioși poartă pe frunte semnul fiarei, iar cei credincioși Numele Domnului. Iarăși trebuie să fim atenți la distincția dintre planul spiritual nevăzut și cel vizibil, pământesc. Imaginile insistă în primul rând pe dimensiunea spirituală a semnelor. Nu știm exact ce corespondent are acest semn în realitatea vizibilă. Vreau să spun că la fel cum cei credincioși din Ierusalim nu purtau un semn al crucii pe frunte, la fel e posibil ca cei necredincioși din Apocalipsa 13 să nu poarte efectiv numărul 666 pe frunte și pe mână. Întrebarea este mai degrabă sub ce formă concretă se va manifesta în vizibil realitatea spirituală a semnelor 666? Ne aducem aminte și de modul în care Ahab a fost amăgit să meargă la război pentru a pieri. În imaginea din ceruri, un demon de amăgire, un duh de minciună a fost trimis să amăgească. Dar el nu a amăgit în mod direct. El a amăgit pe împărați prin glasul proorocilor. În toți proorocii de la curte a intrat un duh de minciună pro-Israel, pe când adevărul istoric era că Israel era sortit pedepsirii.

Omul în haina de în și cei 6 nimicitori stau lângă altarul de aramă când primesc poruncile. Altarul de aramă arăta deopotrivă spre judecată și mântuire. Astfel omul în haină de în pleacă de la altar pentru a mântui și ceilalți pentru a nimici. Spre deosebire de cap.1 când Ezechiel vede imaginea Templului ceresc, acum el vede imaginea Templului pământesc. Faptul că poruncile sunt date de Domnul celor 7 în Templul pământesc ne arată că acesta era încă funcțional, în sensul în care Dumnezeu nu-l părăsise. Cei 7 se așază lângă altarul de aramă din Templul pământesc. Și acolo le vorbește Dumnezeu. Slava Dumnezeului lui Israel se ridică de pe heruvimul pe care era și se îndreaptă spre pragul casei și de acolo vorbește cu cei 7. Se pare că slava Domnului se apropie ea însăși de altarul de aramă pentru a vorbi cu cei 7. Dar unde era ea la început? 8:4 ne spune doar că slava Domnului era acolo. Dar acolo? Acolo în Templu? Acolo în curtea Templului? Și dacă ea era în Templu, nu putea vorbi din Templu cu cei 7? Oare ea iese din Templu pentru a ajunge în pragul Casei pentru a vorbi cu cei 7? Oare este un prim pas făcut de slava Domnului în procesul părăsirii Casei? Vom mai reveni asupra acestui subiect în cap.10. Este atât de încurajator că, înainte să aducă judecata, Domnul marchează cu semnul mântuirii pe cei care sunt ai Lui. În imaginea unui asediu în desfășurare ai impresia că scapă cine are noroc, că totul

ține doar de întâmplare. Dar Dumnezeu controlează în amănunt asediul fiecărei cetăți. Fiecare săgeată și fiecare lovitură de sabie este decisă cu precizie de realitatea lumii cerești. Când Ieremia, Baruc și famenul au primit semnul crucii pe frunte, mântuirea lor a fost garantată 100%: nicio săgeată, nicio sabie, niciun dușman fizic sau spiritual nu le putea face nimic. Semnul de pe frunte le oferea protecție 100%. Dumnezeu nu uită pe cei care sunt ai Lui. Aceștia nu sunt judecați odată cu ceilalți, la grămadă cu ceilalți. Și aici nu era vorba despre viața fizică și moartea fizică. Dumnezeu a păzit și viața fizică a celor care erau ai Lui. Chiar dacă slujitorii Lui dintr-o țară vor suferi și ei când pedeapsa Domnului se va abate asupra unei țări, destinul lor va fi înaintea lui Dumnezeu care va avea o grijă specială de ei. Pe frunte vor avea un semn care va arăta lumilor spirituale că ei aparțin Domnului. Or într-un război, sau în orice context al realității pământești am descoperit că nimic nu are loc fără acțiunea lumilor spirituale nevăzute (îngeri și demoni) care însă trebuie deopotrivă să respecte întru-totul deciziile luate în sala tronului ceresc. Astfel, cel care poartă semnul Domnului pe frunte va beneficia de o protecție spirituală și fizică în orice context. Nu înseamnă că nu i se pot întâmpla lucruri rele, că unii nu pot muri ca martiri. Dar nu li se poate întâmpla orice. Tot ce li se întâmplă este bine cântărit de Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne cu ei ca să-i ajute să treacă prin ce le-a fost hotărât să treacă. Cu totul altceva este pentru cei care nu sunt ai Lui, când pedeapsa Domnului se abate asupra unei țări printr-un război, printr-o epidemie sau foamete. Aceștia sunt lăsați singuri, să fie călcați în picioare de suferință și chin.

Înainte ca pedeapsa Domnului să vină peste Iuda și Ierusalim, cei care sunt ai Domnului sunt însemnați pe frunte pentru a fi protejați de revărsarea mâniei lui Dumnezeu. Și peste ei vor trece multe încercări, căci sunt în mijlocul evenimentelor. Dar peste ei NU se va revărsa mânia lui Dumnezeu prin aceste evenimente. E mare lucru ca un război să fie pentru tine o încercare prin care Domnul te va ajuta. E altceva când același război este unealta mâniei lui Dumnezeu peste viața ta. Deci cât de important este ca Dumnezeu să-ți pună semnul Lui pe frunte înainte să se reverse mânia Sa. Aici e aleasă ultima literă a alfabetului ebraic. De ce tocmai această literă? Desigur are formă de cruce. Dar ar putea însemna și altceva? De ce tocmai ULTIMA literă?

Acest tablou cu însemnarea pe frunte ne trimite cu gândul tot la Apocalipsa, și anume la Apocalipsa 7:1-8:

1. După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.

2. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui **și care avea pecetea Dumnezeului celui Viu**. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea,

3. zicând: „Nu vatămați pământul, nici marea, nici copacii, **până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!**”

4. Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: **o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel.**

5. Din seminția lui **Iuda**, douăsprezece mii erau pecetluiți; din seminția lui **Ruben**, douăsprezece mii; din seminția lui **Gad**, douăsprezece mii;

6. din seminția lui **Așer**, douăsprezece mii; din seminția lui **Neftali**, douăsprezece mii; din seminția lui **Manase**, douăsprezece mii;

7. din seminția lui **Simeon**, douăsprezece mii; din seminția lui **Levi**, douăsprezece mii; din seminția lui **Isahar**, douăsprezece mii;

8. din seminția lui **Zabulon**, douăsprezece mii; din seminția lui **Iosif**, douăsprezece mii; din seminția lui **Beniamin**, douăsprezece mii au fost pecetluiți.

Sunt multe interpretări asupra acestui pasaj care încearcă să înghesuie Biserica în realitatea celor 144.000. Dar textul pare să insiste cât se poate de mult că este vorba de cei credincioși din poporul Israel. Biserica dintre Neamuri, deși este din punct de vedere spiritual, altoită prin Hristos în măslin, în toate pasajele din Noul Testament ea rămâne aparținând realității neamurilor și nu se confundă nicidecum peste Israelul istoric al lui Dumnezeu. Epistola către Romani abordează pe tot parcursul ei cu multă claritate acest subiect. Or aici sunt enumerate aproape toate semințiile lui Israel. Poate există o apropiere între Biserică și Israel, dar în niciun caz nu există o apropiere între creștinii dintre neamuri și fiecare seminție a lui Israel. Pentru a clarifica că este vorba despre cei credincioși dintre evrei, cap.7 continuă cu acea mulțime răscumpărată care cuprinde oameni din orice seminție,

popor și limbă. Deci cei 144.000 ar trimite la rămășița credincioasă din poporul istoric Israel, adică la evreii care cred în Isus Hristos. Se pare că la vremea finalului aceștia vor avea un rol deosebit. În cele din urmă, la vremea finalului Ierusalimului, Iuda și poporul evreu vor fi și țintă a amăgirii și țintă a pedepsirii. Astfel evreii creștini vor avea nevoie de o protecție mai mare decât creștinii dintre neamuri. Prin descendența lor fizică din Avraam vor fi mai aproape de epicentrul luptelor spirituale. De aceea, înainte de perioada judecății finale (care va avea în centru Ierusalimul) evreii credincioși sunt însemnați pe frunte ca în Ezechiel cap.9. Dar în Ezechiel cap.9 nu era tot un moment al judecății asupra lui Israel, și nu în primul rând tot slujitorii Săi dintre evrei au fost însemnați pe frunte? Chiar paralela cu Exod cap.9 ne sugerează că se are în vedere în primul rând însemnarea evreilor credincioși. Și în Apoc.14-15 se face distincția între cei 144.000 și ceilalți biruitori ai fiarei. Ambele grupuri s-au confruntat cu fiara și au biruit. Dar cei 144.000 sunt descriși mai întâi în Apoc.14a, pe muntele Sionului, și cântând o cântare pe care nu o poate învăța nimeni. Ceilalți sunt descriși în 15a cântând cântarea lui Moise și a Mielului și apoi se precizează rezumatul versurilor ei. Cei 144.000 au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru miel. Expresia “de cel dintâi rod sau pârgă” mai apare în Iacov 1:18. Dar Iacov pare să se adreseze tocmai creștinilor dintre evrei (vezi Iacov 1:1). Acest fapt sugerează că nu atât Biserica dintre Neamuri, ci evreii creștini sunt cel dintâi rod. În cele din urmă, Hristos a venit la ai Săi. Rodul așteptat era întoarcerea lui Israel. Astfel are logică faptul ca evreii creștini să fie primul rod al recoltei lui Mesia. Privind în istorie cât și la finalul ei, observăm că evreii creștini se confruntă cu mai multe obstacole decât cei dintre neamuri. Pe de o parte, iudaismul care nu-L recunoaște pe Isus ca Mesia exercită o presiune mult mai mare asupra lor, iar pe de altă parte ei sunt urâți de Neamuri atât pentru că sunt creștini cât și pentru că sunt evrei. Față de creștinii dintre neamuri, ei sunt supuși unei presiuni mai mari atât din partea Israelului împietrit cât și din partea Neamurilor. De aceea beneficiază de o protecție specială, dar și de o răsplătire specială. În această lume nu e ușor să fii nici evreu, nici creștin. Dar să fii evreu creștin pare cel mai greu lucru. Dumnezeu nu uită acest lucru și de aceasta le dedică o atenție specială în cartea Apocalipsa prin imaginea celor 144.000, imagine care ar putea trimite la modul general la toți evreii creștini din istorie, iar la modul particular la evreii creștini care vor prinde

finalul istoriei. Dacă Biserica dintre Neamuri are un rol în trezirea lui Israel, cu atât mai mult creștinii evrei au acest rol.

Revenim la Ezechiel cap.9. Nimicitorii trebuie să înceapă nimicirea cu Sfântul Locaș. În realitatea istorică lucrurile au stat diferit. Dar în plan spiritual se vede că judecata începe de la Casa Domnului și nu se încheie la Casa Domnului. În cele din urmă, motivul principal al decăderii Ierusalimului și al pedepsirii acestuia este pângărirea Templului. Psalmiștii doreau să locuiască mereu în Templu pentru a găsi acolo mântuire și protecție. Dar iată că acum judecata începe din Templu. Templul nu mai oferă protecție, ci dimpotrivă atrage mânia lui Dumnezeu asupra Lui. Și va fi pângărit și mai mult prin cadavrele celor morți. Până acum au fost în Ezechiel rostite profeții împotriva Ierusalimului. În 7:22 avem prima referire explicită la soarta Templului. Referirea din 7:22 este dezvoltată în cap.9. Templul nu va mai oferi protecție celor ce se închină în el și va fi pângărit și mai mult de cadavrele celor uciși. Dacă în 7:22 Templul este pângărit prin năvălirea neamurilor în el, acum este pângărit prin cadavrele celor uciși. Acum e vorba de o spurcare și mai mare a Templului. Iată soarta unui Templu lepădat. E interesant că până acum nu ni se precizează explicit că Templul va fi și distrus. Vom urmări această temă în cartea Ezechiel.

Reacția din v.8 a lui Ezechiel ne surprinde. Ezechiel pare să nu poată accepta gândul nimicirii Ierusalimului. Observăm că pentru el, nu rămășița din robie, ci cea de la Ierusalim reprezenta ce a mai rămas din Israel. De aceea el oftează zicând:

- Ah! Doamne, Dumnezeule vrei să nimicești oare TOT ce a mai rămas din Israel vărsându-Ți urgia asupra Ierusalimului?

Ezechiel pricepe că Ierusalimul va fi ras de pe fața pământului și că toată rămășița de acolo va fi nimicită. Dar de ce consideră Ezechiel că rămășița din Ierusalim ar fi ultima rămășiță? Măcar din 2 motive:

- Evreii aflați deja în robie erau puțini comparativi cu numărul evreilor din țară concentrați la Ierusalim.

- Existența lui Israel printre popoare necesita șederea lui într-o țară. Dacă toți evreii din țară și cei din Ierusalim erau nimiciți, Israel rămânea fără țară. Într-un fel existența sa de popor pe scena politică a neamurilor dispărea.
- Fără Ierusalim și fără țară, existența lui Israel ca etnie era pusă în pericol. Cum vor supraviețui puținii evrei din robie fără țară și fără speranță?
- Ierusalimul era simbolul națiunii, inima și creierul națiunii. Cât timp Ierusalimul stătea în picioare, mândria națiunii stătea în picioare.
- Ierusalimul avea o semnificație specială pentru Ezechiel. Era cetatea preaiubită, cetatea aleasă de Dumnezeu să fie veselia întregului pământ. Distrugerea Ierusalimului reprezenta un eveniment mult mai dramatic decât distrugerea întregii țări.

Totuși după cap.1-3, cap.5-7 și după cap.8 reacția lui Ezechiel este surprinzătoare. Cine s-ar mai fi așteptat să mai ia acum apărarea cetății? Cu toate acestea Ezechiel ia partea cetății. Nu o face ca tânărul Ieremia și nu insistă asupra subiectului ca acesta până când stârnește mânia Domnului (vezi Ieremia 15). Ezechiel primește răspunsul Domnului din 9:9 și urmează calea judecăților divine. Reacția lui Ezechiel ne arată atașamentul evreilor față de Ierusalim. Dacă Ezechiel, omul ascultării, după revelațiile din cap.1-7 și după tulburătoarea destăinuire din cap.8, tot ia apărarea cetății adultere, atunci ce așteptări să avem de la poporul aflat în întuneric? Ne întrebăm dacă reacția tip mijlocire din 9:8 reprezintă o defazare între profet și Yahwe sau o reacție legitimă pe linia îndurării divine? În cele din urmă, glasul îndurării din inima lui Dumnezeu era încă viu și slujitorul Domnului nu putea primi cu sânge rece și cu ușurătate condamnarea la moarte a soției Stăpânului pe care-l iubea. În cele din urmă, nu reacția în sine din 9:8 contează atât de mult cât motivația din spate. Dacă Ezechiel reacționează în spiritul tânărului Ieremia, atunci este un defazaj între el și inima lui Yahwe. Dar dacă el, măcar că este întru-totul de acord cu judecarea cetății, reacționează pentru a onora glasul îndurării divine, atunci el ar putea fi într-o sincronizare surprinzătoare cu ritmul inimii lui Dumnezeu. Textul nu dezvoltă motivația reacției lui Ezechiel. Observăm că Dumnezeu răspunde oftatului lui în 9:9, iar Ezechiel acceptă acest răspuns.

Dumnezeu nu se supără pe oftatul profetului, ci îi acordă timp și atenție. Dumnezeu vrea ca fiul omului să înțeleagă de ce Dumnezeul îndurării va nimici cetatea. Fiul omului nu-și putea împlini misiunea fără acest înțeles. Dar Dumnezeu vrea să fie înțeles de prietenul său Ezechiel. De aceea nu se supără pe oftatul acestuia, ci îi explică (din nou!!!) cu multă răbdare raționamentul judecății divine. Oftatul lui Ezechiel însă se repetă în 11:13. Această repetare a oftatului îmi sugerează mai degrabă un defazaj. Desigur, e absolut normal ca între Dumnezeu și Om să fie defazaje. Altfel Dumnezeu nu ar mai fi Dumnezeu. Defazajul devine problematic dacă omul refuză revelația menită să acopere defazajul și să realizeze sincronizare în acel domeniu particular. Ezechiel pare într-un defazaj. El nu persistă însă ca Ieremia supărător de mult în acest defazaj. Defazajul lui Ezechiel ne arată ce influență teribilă avea curentul pro-Ierusalim din timpul lui. Acest curent era construit pe multe argumente biblice, pe promisiunile divine și pe un lucru bun și adevărat: atașamentul evreilor față de Ierusalim. Problema era interpretarea vremurilor. Da, Ierusalimul nu avea să fie uitat și lepădat și avea să vină și vremea când toate neamurile aveau să-L găsească pe Domnul la Ierusalim. Dar acum era vremea pedepsirii lui din pricină că nelegiuirea ei era peste măsură de mare, așa cum exclamă Dumnezeu în 9:9. Paradoxul este că tocmai această pedepsire putea face posibilă păstrarea rolului Ierusalimului în planul lui Dumnezeu. Curentul pro-Ierusalim nu lucra spre binele Ierusalimului. Curentul care anunța pedepsirea cetății era cel care lucra spre mântuirea acestuia. Cei ce păreau prietenii cetății erau dușmanii ei, și cei care păreau dușmanii ei erau de fapt prietenii ei adevărați. Cât de importantă este înțelegerea vremurilor din planul lui Dumnezeu! Sincronizarea dintre om și Dumnezeu nu se poate realiza fără înțelegerea vremurilor. Dar oare cum ar fi trebuit să reacționeze fiul omului în 9:8? Ar fi trebuit oare să tacă? Sau ar fi trebuit să proclame promisiunea restaurării cetății? În cele din urmă, așa Se încurajează Dumnezeu pe Sine când aduce nimicirea cetății: privește spre restaurarea finală a cetății:

7. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.

8. Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi **se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!**

9. Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu,

nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să prăpădesc.

**10. Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus.**

**11. Vor alerga tremurând din Egipt, ca o pasăre, și din țara Asiriei, ca o porumbiță. Și-i voi face să locuiască în casele lor, zice Domnul.**

(Osea 11)

În v.8 Dumnezeu își destăinuie mila. În v.9 anunță că nu va nimici pe Israel, iar în v.10-11 anunță mântuirea finală a lui Israel. La prima vedere Dumnezeu decide să nu mai ducă pe Israel în robia asiriană. Dar v.11 ne arată că mântuirea înseamnă tocmai aducerea înapoi în robia asiriană. Deci v.9 anunță de fapt că Dumnezeu nu va nimici pentru totdeauna pe Israel și înțelegem că între v.9 și v.10 are loc tocmai împlinirea judecății istorice din perioada în care profetea Osea. Dar Dumnezeu refuză acum să mai privească această realitate și glisează spre mântuirea finală a lui Israel. Oare o proclamare din partea lui Ezechiel a promisiunilor viitoare ar fi fost potrivită în acest moment? Sau tot tăcerea și ascultarea ar fi fost cel mai potrivit răspuns?

V.11 din capitolul 9 din Ezechiel pare să fie un alt răspuns la oftatul lui Ieremia din 9:8. Este ca și cum Dumnezeu i-ar spune că nimicirea cetății nu va duce la nimicirea rămășiței. O rămășiță va rămâne în viață și va supraviețui chiar dacă Ierusalimul va fi nimicit. Nimicirea Ierusalimului nu înseamnă nimicirea întregului Israel și nici lepădarea acestuia în istorie de către Yahwe.

În v. 9 este reluată expresia rostită de bătrâni din 8:12: **Domnul a părăsit țara aceasta și nu vede nimic**. De data aceasta nu doar bătrânii spun acest lucru, ci întreaga țară. Deci acum înțelegem cu claritate că nu doar unii din popor credeau acest lucru, ci că acest curent de gândire străbătea țara. Paradoxul este că deși considerau că Domnul a părăsit țara, Templul tot rămânea podoaba lor, și tot credeau că Domnul va proteja Templul și Ierusalimul. Dumnezeu subliniază și mai clar în 9:9 consecințele devastatoare ale unei asemenea teologii. Din perspectiva v.9, curentul teologic **Domnul a părăsit țara. Domnul nu vede nimic!** prezintă cauza principală a înmulțirii fărădelegii în Israel. De ce nelegiuirea casei lui Israel și Iuda a ajuns peste măsură de mare? De ce țara este plină de omoruri și cetatea

plină de nedreptate? PENTRU CĂ ei zic: **Domnul a părăsit țara. Domnul nu vede nimic.** Gândul că Dumnezeu mai locuia printre ei, sau că îi mai privește tot mai punea o limită fărădelegilor lor. Odată ce acest gând a fost scos din conștiința lor prin acest curent teologic, această barieră a fost îndepărtată și ei s-au cufundat în păcat peste măsură de mult. S-au lăsat purtați întru-totul de firea pământească fără nicio frână. Astfel au întrecut în fărădelege și neamurile din jur. Poate logica lor era: *dacă Domnul nu vede suferința noastră atunci înseamnă că nu va vedea nici fărădelegea noastră. Dacă Domnul nu aude strigătele noastre înseamnă că ne-a părăsit de tot. Ce rost mai are să ne mai înfrânăm, să mai păzim poruncile Sale? Este tot una. Oricum ne-a părăsit.* Păzirea poruncilor înseamnă răstignirea firii. Păzirea poruncilor Sale necesită o motivație puternică. Teologia **Domnul a părăsit țara. Domnul nu ne vede.** anihila această motivație. Scriptura ne mai dezvăluie minciuni asemănătoare care lovesc în nivelul motivațional pentru păzirea poruncilor Domnului. Cel rău vrea să ne convingă că este tot una dacă păzim sau nu poruncile Domnului. Astfel lovește în rezerva noastră motivațională. Am discutat și cu alte ocazii că prin natura noastră nu putem fi dispuși să plătim un cost mare pentru o recompensă foarte mică. Suntem însă dispuși să plătim un cost foarte mare dacă percepem o recompensă foarte mare. Cel rău știe cum funcționează rezerva motivațională a omului și vrea să lovească în rezerva motivațională prin care un om neprihănit păzește poruncile Domnului. Și lovește în această rezervă prin minciuni. Să enumerăm mai multe tipuri de minciuni menite să ucidă motivația ce ne împuternicește să păzim poruncile Domnului.

- Una din ele, pe care deja am subliniat-o, este: **Domnul oricum te-a părăsit. Domnul nu vede. Nu vedem nici suferința ta, nici viața ta. Tot una este. Ce mai contează? Ce rost mai are să lupți!** Sentimentul de a fi abandonat de Dumnezeu duce imediat la o diminuare a motivației de a păzi poruncile Domnului. Ce rost are să cauți să fii fidelă Soțului care te-a părăsit deja?
- O altă minciună este legată de așteptări false cu privire la binecuvântările spirituale din această viață: **Dacă vei păzi poruncile Domnului, atunci vei schimba lumea, vor apărea rapid următoarele roade, vor avea loc treziri spirituale, cei din jur se vor schimba, creșterea ta spirituală va fi rapidă și totală etc.** Am enumerat mai multe promisiuni deșarte făcute cu

privire la RODUL și IMPACTUL vizibil al ascultării noastre de poruncile divine. Dacă așteptăm un ROD vizibil pe care Domnul nu ni l-a promis, când acesta nu apare, vom fi dezamăgiți și ne vom întreba: *Ce rost are să ne mai trudim atât să păzim poruncile? Este tot una! Oricum nu se întâmplă nimic! Nici în noi, nici în jurul nostru nu au loc schimbări spectaculoase.*

- O altă minciună ucigătoare de motivație **este definirea sfințirii într-o manieră absolutistă, de genul totul sau nimic**: ori trăiesc ca Hristos, ori sunt un ratat; ori păzeasc toate poruncile, ori sunt un învins. Astfel, micile căderi și repetarea acestora devin fatale. Cel ce se sfințește se vede deja învins. Ce rost are să mai lupte? Cum poate el lumina dacă mărturia sa nu este perfectă? *Și așa mi-am stricat mărturia, ce rost mai are să lupt? Și așa m-am pângărit deja. Ce rost are să mai încerc să mă sfințesc în acel domeniu?*
- O altă minciună este legată de așteptările false cu privire la binecuvântările materiale din această viață: ***Dacă păzesc poruncile Domnul mă va păzi de suferință, și va avea grijă să îmi meargă bine pe acest pământ.*** Și totuși suferința și necazurile vin. Și uneori vin în măsură foarte mare. Și atunci inima spune: *ce rost mai are să trudesesc să păzesc poruncile?*
- Însă cea mai puternică armă de distrugere a motivației celui care se sfințește este **comparația cu cel care NU se sfințește**. Această comparație completează atacul asupra motivației relatat în paragraful precedent. Nu doar că suferința vine din belșug asupra celui neprihănit dar în același timp, celui păcătos îi merge foarte bine. Soarta crudă a celui neprihănit devine și mai nenorocită prin contrastul cu reușitele din viața celui nelegiuit. Comparația cu cel nelegiuit cunoaște mai multe versiuni. Vom prezenta acum doar aceste trei versiuni:

a) Versiunea Ecleziaștului:

13. Și am văzut că înțelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul;

14. Înțeleptul își are ochii în cap, iar nebunul umblă în întuneric. **Dar am**

**băgat de seamă că și unul și altul au aceeași soartă.**

15. Și am zis în inima mea: „**Dacă și eu voi avea aceeași soartă ca nebunul, atunci pentru ce am fost mai înțelept?**” Și am zis în inima mea: „**Și aceasta este o deșertăciune.**”

16. Căci pomenirea înțeleptului nu este mai veșnică decât a nebunului: chiar în zilele următoare totul este uitat. **Și apoi și înțeleptul moare, și nebunul!**

17. **Atunci am urât viața, căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare:** totul este deșertăciune și goană după vânt.

18. Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare, muncă pe care o las omului care vine după mine, ca să se bucure de ea.

***(Ecleziastul cap.2)***

10. Atunci am văzut pe cei răi îngropați și ducându-se la odihna lor, iar pe cei ce lucraseră cu neprihănire depărtându-se de locul sfânt și uitați în cetate. Și aceasta este o deșertăciune!

**11. Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.**

12. Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El.

13. Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu.

14. Este o deșertăciune care se petrece pe pământ: ***și anume, sunt oameni neprihăniți cărora le merge ca și celor răi, care fac fapte rele, și sunt răi cărora le merge ca și celor neprihăniți, care fac fapte bune. Eu zic că și aceasta este o deșertăciune.***

15. Am lăudat, dar, petrecerea, pentru că nu este altă fericire pentru om sub soare decât să mănânce și să bea, și să se înveselească; iată ce trebuie să-l însoțească în mijlocul muncii lui, în zilele vieții pe care i le dă Dumnezeu sub soare.

16. Când mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să mă uit cu băgare de seamă la truda pe care și-o dă omul pe pământ – căci omul nu vede somn cu ochii, nici zi, nici noapte –

17. am văzut atunci toată lucrarea lui Dumnezeu, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se

face sub soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla; și chiar dacă înțeleptul ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească.

## Capitolul 9

1. Da, mi-am pus inima în căutarea tuturor acestor lucruri, am cercetat toate aceste lucruri și am văzut că cei neprihăniți și înțelepți, și faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu, atât dragostea, cât și ura. Oamenii nu știu nimic mai dinainte; totul este înaintea lor în viitor.

2. **Tuturor li se întâmplă toate deopotrivă: aceeași soartă are cel neprihănit și cel rău, cel bun și curat ca și cel necurat, cel ce aduce jertfă ca și cel ce n-aduce jertfă; cel bun ca și cel păcătos, cel ce jură ca și cel ce se teme să jure!**

3. **Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare: anume că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate și de aceea este atâta nebulie în inima lor tot timpul cât trăiesc.** Și după aceea? Se duc la cei morți.

4. Căci cine este scutit? Oricine trăiește tot mai trage nădejde; căci un câine viu face mai mult decât un leu mort.

(ecleziaștul 8 și 9)

### b) Versiunea lui Asaf (ps.73)

1. Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată.

2. **Totuși, era să mi se îndoiaie piciorul și era să-mi alunece pașii!**

3. Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi.

4. Într-adevăr, nimic nu-i tulbură până la moarte, și trupul le este încărcat de grăsime.

5. N-au parte de suferințele omenești și nu sunt loviți ca ceilalți oameni.

6. De aceea mândria le slujește ca salbă, și asuprirea este haina care-i învelește.

7. Li se bulbucă ochii de grăsime, și au mai mult decât le-ar dori inima.

8. Râd și vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus,
9. își înalță gura până la ceruri, și limba le cutreieră pământul.
10. De aceea aleargă lumea la ei, înghite apă din plin
11. și zice: „Ce ar putea să știe Dumnezeu și ce ar putea să cunoască Cel Preaînalt?”
12. Așa sunt cei răi: totdeauna fericiți, și își măresc bogățiile.
13. ***Degeaba, dar, mi-am curățat eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție:***
14. ***căci în fiecare zi sunt lovit și în toate diminețile sunt pedepsit.***
15. Dacă aș zice: „Vreau să vorbesc ca ei”, iată că n-aș fi credincios neamului copiilor Tăi.
16. M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda,
17. până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi.
18. Da, Tu-i pui în locuri alunecoase și-i arunci în prăpăd.
19. Cum sunt nimiciți într-o clipă! Sunt pierduți, prăpădiți printr-un sfârșit năprasnic.
20. Ca un vis la deșteptare, așa le lepezi chipul, Doamne, la deșteptarea Ta!
21. Când mi se amăra inima și mă simțeam străpuns în măruntaie,
22. eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta.
23. Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mână dreaptă;
24. mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.
25. Pe cine altul am eu în cer în afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.
26. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururi stânca inimii mele și partea mea de moștenire.

27. Căci iată că cei ce se depărtează de Tine pier; Tu nimicești pe toți cei ce-Ți sunt necredincioși.

28. Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale.

c) Versiunea din Maleahi cap.3:

13. Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: „Ce-am spus noi împotriva Ta?”

14. Ați zis: „***Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?***”

15. ***Acum ferim pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu, și scapă!”***

16. Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.

17. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, **în ziua pe care o pregătesc Eu**. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care-i slujește.

18. **Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește.**

- Cele trei versiuni de mai sus ne arată cât de important este subiectul dar și cât de sensibil este acesta atât pentru cei neprihăniți, cât și pentru cei nelegiuți, dar și pentru Dumnezeu însuși. Înțeleptul Solomon consideră că acest lucru este cel mai mare rău de sub soare și că este principala sursă a înmulțirii fărădelegii pe pământ. Asaf, un om foarte credincios, este aproape să-și piardă credința când constată această realitate. Cei nelegiuți sunt încurajați de această realitate și își continuă fărădelegile. Dumnezeu însuși este foarte supărat când unii

din Israel spun: *Degeaba slujim Domnului*. În toate pasajele soluția propusă ține în primul rând de viitor și de eternitate. Va veni o zi (nu a venit încă!) când se va vedea diferența dintre cel ce slujește și cel ce nu slujește Domnului: primul va fi răsplătit de Dumnezeu însuși în mod etern, al doilea va fi pedepsit în mod etern. Dumnezeu zăbovește să aducă dreptatea și tocmai prin aceasta sunt încercați fiii oamenilor. Acesta este principalul test al celui credincios. Dar soluția care ține de viitor poate naște și ea o versiune descurajantă și distrugătoare de motivație sfântă. E vorba de minciuna explicată mai jos.

- O altă minciună este aceea că diferența dintre cel nelegiuit și cel neprihănit se va vedea doar după moarte. Până atunci viața celui neprihănit este doar suferință și necaz, iar viața celui nelegiuit doar bucurie și fărădelege. O astfel de perspectivă este descurajantă pentru cel neprihănit. Faptul că răsplătirea va veni peste 30 de ani nu este o mare resursă pentru motivația celui neprihănit. Va veni după 30 de ani? Dar ce voi face în acești 30 de ani? Cum voi putea trăi acești 30 de ani? Voi putea aștepta până la capăt? În cele din urmă, o nădejde amânată zdrobește oasele. Când privim la soluția propusă de Ecleeziastul și de Ps.73, observăm că soluția are și o dimensiune PREZENTĂ. În viața aceasta, celui nelegiuit nu-i merge doar bine: și el are parte de necazuri și chiar de multe pedepse divine. Și faptul că-i merge bine nu înseamnă că și este fericit. Este măcinat de îngrijorări, de pofte, de vinovăție, de deșertăciune, de golul absenței lui Dumnezeu în viața lui. Cât despre cel neprihănit, în viața de acum nu are parte doar de necazuri. Sunt perioade când îi merge și lui foarte bine și are parte de mângâieri și binecuvântări vizibile. Destinul lui pământesc e în mâna lui Dumnezeu care-i va purta de grijă. Destinul lui pământesc contează înaintea lui Dumnezeu, iar cea mai mare mângâiere este că apropierea de Dumnezeu e posibilă și reală din viața de acum. Acest lucru face diferența în prezent între cel păcătos și cel neprihănit. Cel neprihănit poate gusta din prezența lui Dumnezeu, poate trăi în prezența lui Dumnezeu. Și El este cea mai mare comoară a sufletului. Aceasta e marea mângâiere și resursă ca cel neprihănit să

poată aștepta cei 30 de ani marele final. Și aici ne dăm încă o dată seama cât de importantă este teologia prezenței lui Dumnezeu pentru viața celui neprihănit. Cel mai mare test al celui neprihănit este comparația cu destinul celui rău căruia îi merge bine. Resursa principală pentru a lua acest test este conștientizarea prezenței divine în viața lui. Cât de important este acest adevăr pentru viața celui credincios! El trebuie să guste cât mai mult din prezența divină, dar și să o conștientizeze în mod matur și profund. Și atunci când conștientizează profund prezența divină în viața lui vede atât diferența reală între cel păcătos și cel neprihănit și privește cu convingere spre marele final al reabilitării celui neprihănit. Dar dacă nu conștientizează prezența divină, atunci va fi invadat de teologia: ***degeaba slujim lui Dumnezeu.*** Și de fapt, marea încercare din viața celui neprihănit este dată de perioada când NU SIMTE prezența lui Dumnezeu. Psalmistul a fost invadat de acel val de descurajare tocmai pentru că nu SIMȚEA prezența lui Dumnezeu. El în schimb se simțea lovit și pedepsit în fiecare dimineață. Unul din primele lucruri pe care el îl spune atunci când primește lumina din Casa Domnului este : ***dar Tu ești totdeauna cu mine...*** Nu doar *Tu ești cu mine*, ci *Tu ești TOTDEAUNA cu mine*. Conștientizarea prezenței lui Dumnezeu îl face să vadă imensa diferență între cel ce slujește și cel ce nu slujește pe Domnul. Cu această lumină ești sigur că nu degeaba îi slujești Domnului și astfel rezervorul motivațional se reumple și este protejat. Dar e important ca el să înțeleagă că Domnul este TOTDEAUNA cu el. Nu doar când îl simte aproape sau este copleșit de binecuvântări vizibile, ci și când nu-L simte și este copleșit de încercări, sau mai mult, chiar când este lovit în fiecare dimineață de pedepsele divine.

O altă minciună pe care vrem să o abordăm este gândul că ***Domnul nu este cu noi când El chiar este.*** Dacă înțelegem lucrurile de mai sus, acceptăm că vom avea încercări și necazuri și că finalul va însemna reabilitarea deplină pentru cel neprihănit. Dar până la final, cel neprihănit nu slujește degeaba lui Dumnezeu, căci prezența divină în viața lui este reală și este cea mai aleasă comoară de pe pământ. Cu aceste adevăruri în minte el poate accepta greul și

necazul, poate să nu se lase tulburat de perioada când celui rău îi merge bine. El se agață de prezența lui Dumnezeu din viața lui și nu de o viață liniștită și fără încercări. Dar dacă cel rău reușește să-l convingă că nu mai beneficiază de prezența lui Dumnezeu, atunci acesta nu mai are de ce se agăța. În cele din urmă, marea problemă a lui Iov nu era suferința, ci faptul că prezența ei îi arăta că Dumnezeu l-a părăsit. Dacă Dumnezeu l-a părăsit măcar că a trăit în neprihănire, la ce folos să mai trăiască în neprihănire? Dar nu o viață liniștită este răsplata celui neprihănit cu însuși Dumnezeu, răsplata cea foarte mare a lui Avraam? Dar dacă și această răsplată ți se ia, atunci ce sens mai are neprihănirea? Pentru cel neprihănit trăirea în sfințenie nu este un scop în sine. Scopul este relația cu Cel care a dat Legea morală. Prezența lui Dumnezeu face vie și reală această relație. Cel rău știe foarte bine aceste lucruri și de aceea va profita de perioadele când nu-l simțim pe Dumnezeu, pentru a ne convinge că El nu mai este cu noi. Dacă acceptăm gândul că am rămas singuri, sfințirea noastră nu mai are sens. Moise a înțeles foarte bine faptul că prezența lui Dumnezeu este singurul lucru care dă sens vieții celui neprihănit, dar și vieții de pe acest pământ. De aceea, când Dumnezeu vrea să trimită un înger înaintea poporului, Moise refuză categoric spunând: ***Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am câpătat trecere înaintea Ta eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți eu și poporul Tău de toate popoarele de pe pământ?*** Poporul Israel, cu legea și Cortul cu țara promisă, cu o viață morală nu însemna NIMIC fără prezența vie, reală a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Prezența divină făcea diferența și oferea sens vieții lor, preoției lor. Pentru cel răscumpărat, sensul vieții de pe acest pământ îi este dat de mandatul de a fi preot. Dar fără prezența divină NU poți fi preot, nici prin viața cea mai morală, nici prin discursul cel mai persuasiv. Prezența divină nu poate fi înlocuită cu nimic. Cel neprihănit înțelege acest lucru. Și atunci mai rămâne o zonă vulnerabilă: să se lase convins de amăgitor că Dumnezeu l-a părăsit. Cum spuneam, cel rău va profita de perioadele când nu-l simțim pe Dumnezeu. Dumnezeu a lăsat ca simțirea prezenței divine să fie fluctuantă în viața celui credincios. Aceasta este normalitatea în viața de credință. Uneori Îl simțim mai mult, alteori mai puțin. Dar în anumite perioade Îl simțim mai deloc. Simțim că ne-a părăsit,

sau dimpotrivă că este mânios și luptă ca să ne distrugă. Acest lucru se întâmplă fie în perioade prelungite de grele încercări (cum a fost în cazul lui Iov) sau ca pedeapsă din partea lui Dumnezeu în urma unor păcate comise de noi (vezi Ps.32 de exemplu, precum și pasajul din Evrei 12a despre pedeapsa Domnului). Atunci când ne complacem într-o slăbiciune, Dumnezeu ne ajută să o biruim pedepsindu-ne. Ne face să simțim mai puțin prezența Sa și ne șoptește: *dacă nu vrei să Mă pierzi trebuie să renunți la acel păcat*. Prezența pedepsei nu înseamnă că Dumnezeu ne-a părăsit, ci dimpotrivă, că El nu ne-a părăsit, că ne iubește și lucrează cu putere că să ne ajute să rămânem cu El. Dar și în timpul sau în urma unor încercări pierdem sentimentul prezenței divine. În cele din urmă, încercarea nu ar mai fi o mare încercare dacă în mijlocul ei am abunda de sentimentul prezenței divine. Cele mai grele încercări sunt acelea în care simțim atât de puțin din prezența divină încât avem impresia că de fapt suntem pedepsiți și nu încercați. Și atunci ne înțercă gândul: degeaba slujim lui Dumnezeu. Acest gând nu e susținut neapărat de încercările pe care le avem, ci de faptul că Dumnezeu nu ar mai fi cu noi. Dar cum spuneam altădată, tocmai în încercare, când simțim mai puțin pe Dumnezeu, El este mai mult cu noi. Marea întrebare care se ridică este: *la ce folos că Dumnezeu este cu noi dacă nu Îl simțim?* Foloase sunt, căci chiar dacă nu-L simțim El ne protejează, ne ajută să păzim poruncile, ne călăuzește spre slavă. În cele din urmă ce a-ți alege: *să simțim că Dumnezeu este cu tine dar să nu fie?* sau: *să nu simți că Dumnezeu este cu tine și El totuși să fie?* O altă întrebare care apare este: *putem continua relația cu El fără să simțim pe termen lung prezența Lui?* Categorie NU! Dumnezeu ne-a creat făptură intelectuală, dar și emoțională. După cum emoțiile mor fără înprospătare intelectuală, la fel și intelectul moare fără reînprospătare emoțională. De aceea, emoțiile noastre au imperioasă nevoie să se adape din izvorul prezenței divine, adică realmente să SIMTĂ prezența divină. Și atunci deducem că orice încercare sau orice pedeapsă este LIMITATĂ în timp, este doar pentru o VREME. Iată cum se încuraja psalmistul care, din pricina încercărilor din viața lui, nu mai simțea prezența lui Dumnezeu:

## Capitolul 42

*Către mai marele cântăreților. Cântarea fiilor lui Core.*

1. Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!
2. Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel Viu; ***când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?***
3. Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte, când mi se zice fără încetare: „Unde este Dumnezeul tău?”
4. Mi-aduc aminte și-mi vărs tot focul inimii în mine, când mă gândesc cum mergeam înconjurat de mulțime și cum înaintam în fruntea ei spre Casa lui Dumnezeu, în mijlocul strigătelor de bucurie și mulțumire ale unei mulțimi în sărbătoare.
5. ***Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda;*** El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.
6. Îmi este mâhnit sufletul în mine, Dumnezeule; de aceea la Tine mă gândesc, din țara Iordanului, din Hermon și din muntele Mițear.
7. Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste mine.
8. Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea, cântam laudele Lui și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții mele.
9. De aceea, zic lui Dumnezeu, stânca mea: „***Pentru ce mă uiți? Pentru ce trebuie să umblu plin de întristare, sub apăsarea vrăjmașului?***”
10. Parcă mi se sfărâmă oasele cu sabia, când mă batjocoresc vrăjmașii mei și-mi zic neîncetat: „Unde este Dumnezeul tău?”
11. ***Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda;*** El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.

- Care este adevărata problemă a Psalmistului? De ce nu-L laudă ACUM pe Dumnezeu? De ce nădăduiește că în viitor iarăși Îl va lăuda? Psalmistul a pierdut sentimentul prezenței lui

Dumnezeu. El nu-L poate lăuda pe Dumnezeu și cu mintea și cu inima. Duhul îi este plin de mâhnire. Nu poate să Îl laude pe Dumnezeu cum Îl lăuda mai înainte. El nu neagă starea prezentă, dar nădăjduiește că ea se va schimba. De unde este așa sigur că starea de mâhnire profundă va trece, că va simți din nou divinul și că iarăși va lăuda pe Domnul? Pentru că a mai trecut pe aici de nenumărate ori, și de fiecare dată când a nădăjduit în Domnul, acesta a intervenit și și-a făcut din nou simțită prezența. Și psalmistul a mai descoperit ceva: că pierderea sentimentului prezenței divine e necesar pentru ca apoi să poată gusta MAI MULT din prezența divină. Pentru Asaf în ps.73, sensul acestei vieții nu este dat doar de prezența lui Dumnezeu, ci și de apropiere de Dumnezeu. Trăirea în neprihănire nu doar că mă ține în prezența lui Dumnezeu, dar mă face să gust încă din această viață mai mult din prezența divină. Dar de fiecare dată această creștere în părtășie cu prezența divină este precedată de o pedeasă sau de o încercare. *De aceea nădăjduiește în Domnul: în curând nu doar că Îl voi lăuda ca altădată, dar Îl voi lăuda mai mult ca altădată, și Îi voi cânta o cântare nouă!* Și dacă într-o bună zi, Domnul te va încerca doar prin faptul că nu-Și va mai face simțită prezența o vreme, acest lucru nu va fi legat nici de o pedeapsă, nici de un context de încercare. Încercarea va consta doar în faptul că nu vei mai simți o vreme prezența Lui. În rest, îți va merge bine, nu vei avea nici încercări mai mari, nici greșeli mai mari de care să poți lega pierderea sentimentului prezenței divine. Ce vei face? Cât timp vei rezista? Psalmistul își compară prezentul relației cu Dumnezeu cu trecutul acestuia. Acum pare mai departe de Dumnezeu. În primă fază comparația nu-l ajută, ci-l conduce către depresie. Nu mai este ca în zilele bune de odinioară. Dar el nu-și aduce aminte de trecutul luminos spre dezamăgire, ci spre încurajare. El se încurajează că va reveni la sentimentul prezenței divine. El nădăjduiește în Domnul, într-un Dumnezeu care nu l-a părăsit, care este cu El chiar dacă el

nu-L mai simte ca odinioară. Conștientizarea faptului că Dumnezeu este cu el, chiar dacă nu-L mai simte, îl ajută să parcurgă până la capăt valea umbrei morții până când va simți din nou părtășia cerească.